

★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS

Svazek 008

35 Kč

**HRA O CENY
UVNITŘ**

Piráti prémie

Slovensko 1,63 € / 49,10 SKK

Kód 008

RODOKAPS

Svazek 008

Bill Murphy

Piráti prémie

Bratři si hleděli do očí. Rick se sotva znatelně usmíval. Matt se naopak tvářil zahořkle. Rick byl štíhlý mladík. Nebavilo ho brát cokoliv vážně a nenáviděl, když byl na někom závislý. Jelikož se ale nezajímal ani o peníze, ani o práci svého otce, postavil se před rokem bez řečí na vlastní nohy. Otec mu to nezazlíval. Ale Matt, jeho bratr, ano.

Matt ukázal bradou na dveře. „Ten starý pirát sedí uvnitř a čeká. Víím, že s tebou počítá. Říká, že je tě tady zapotřebí.“

„Myslíš si to taky?“

Matt neodpověděl.

Rick ho pleskl po rameni. „Neboj se, nepřišel jsem, abych ohrožoval tvou pozici.“

Nechal Matta stát a vešel do domu. V krbu hořel oheň. Polena praskala a plameny vrhaly na stěny poskakující stíny.

Lindon Hearst, jeho otec, seděl v křesle před krbem. Slyšel Ricka a krátce se ohlédl. „Tak jsi tady!“

Rick se zastavil vedle něj. „Jsem tady. Hvízdal jsi, takže jsem přišel, i když sám nechápu proč.“

Chvíli vládlo mlčení. „Co si myslíš o Ann?“ zeptal se pak starý Hearst nečekaně. „Chci znát tvůj upřímný názor.“

„Ann není žena pro tebe!“ odpověděl Rick. „Nikdy nebude. Neumím si to představit.“

„Matka je patnáct let po smrti a celou tu dobu si připadám zatraceně osaměle!“

„Hlavně si nemysli, že ti tuhle ženu nepřeji,“ odvětil Rick a usmál se. Položil otcí ruku na rameno. „Ale proč zrovna ona? Je tak mladá. Ann a ty, to je přece vtip. Na to jsi už přece jen starý! A ten bláznivý obchod s důlní společností jsi uzavřel taky jen kvůli ní. Jen abys jí dokázal, jaký jsi chlap!“

Lindon Hearst napnul svaly. Jeho kouřově šedé oči zlověstně zajiskřily. Zatnul pěsti. – Avšak ten mladík vedle něj byl jeho syn.

Zase se opřel a trpce se pousmál. „Když jsem byl ještě mladý chlapík ve tvém věku, rozhodně bych si nenechal takovou výzvu ujít. Popadl bych ji vši silou. Je to výzva pro pořádného chlapa. Já všem ukážu, že je možné přepravovat rudu na vozech prérií. I kdyby se mělo jet peklem.“

„Já znám tu tvou výzvu,“ zazubil se Rick. „Je o polovinu mladší než ty a má dlouhé blondáté vlasy.“

Lindon Hearst vstal – pomalu a skoro těžkopádně. Vzal ze stolu sklenici a dlouho hleděl do čiré tekutiny. „Kdyby mi to řekl jiný muž než ty, Ricku, už by teď byl po smrti.“

Rick ho však dráždil dál. „Vždyť už nejsi ten chlap co dřív, zatraceně!“

Tenká sklenice v Hearstově ruce pukla, tak byl rozčilen. Střepe spadly na zem a whisky se vsakovala do koberce.

Rick si nasadil černý stetson, pod kterým jeho bledý obličej působil ještě bledší.

„V této oblasti je šéfem Wells Fargo Slatermeyer!“ prohlásil. „Slatermeyer! Už dva dny je se svým mužstvem pro zvláštní úkoly někde mimo město. Řekl bych, že ti tu cestu peklem ještě osladí. Wells Fargo si nenechá vyfouknout výnosný obchod s doly před nosem, o to se Slatermeyer postará.“

Lindon Hearst pozoroval svou krvácející ruku. „Nežádal jsem tvou pomoc, chtěl jsem jen, abys mě doprovodil. Vždycky jsem snil o tom, že budu jezdit se svými syny bok po boku. Proto jsem tě zavolał.“

„Matt ti tu radost udělá,“ řekl Rick a šel ke dveřím. „Já na takové věci nejsem stavěný.“

„Jistě, Matt mě bude následovat, ať půjdu kamkoliv,“ zavrčel Hearst. „A jsem sakra rád, že ho mám. Nemáš tušení, co všechno tvůj bratr udělal pro Hearst-Line. – Tak si jdi k těm svým hrám!“

„Už jsem na cestě,“ odpověděl Rick a otevřel dveře. Na prahu se ještě jednou otočil. „Občas si přeji, abys nebyl tak velký a bohatý. Jsem si jistý, že bychom si líp rozuměli.“

Rychle vyšel ven a prudce zavřel.

V hale velkého domu narazil na Ann, která jako otcova budoucí žena už několik dní pobývala v domě. Byla vysoká a štíhlá a velmi krásná. A hlavně byla mladá.

Rick smekl a zastavil se.

„Ahoj,“ řekl a zašklebil se. „Už ses tu zabydlela? Jak se ti líbí to nové bohatství?“

Přeslechla jeho zlomyslnost. „Dobrý den, Ricku!“ odvětila přátelsky. „Jak se máš? Ukážeš se tu častěji?“

Přeměřil si ji od hlavy k patě. „Možná budu jezdit častěji. To není špatný nápad.“

„Ale jdi!“ usmála se nevesele.

„No co? Neznáš moje přání!“

„Kdyby to slyšel tvůj otec, zabije tě.“

Rick se zasmál. „Pokud ho o to požádáš, udělá to. Jdi za ním. Jistě potřebuje tvou pomoc. Ten velký starý muž se pořezal na ruce. Ale bojím se, že bude krvácet i později.“

Přimhouřila oči. „Proč jsi tak podlý?“

„To už je způsob takových budižkničemu,“ ušklíbl se. „On si mě nijak neváží, takže si nevážím ani já jeho.“

Rychle kolem něj prošla.

Díval se za ní. „Tak se tu měj. Možná se zase přijedu podívat, až otec s Mattem pojedou s volskými potahy přes prérii proti Wells Fargu. Budeš se tu sama jistě nudit.“

Práskla za sebou dveřmi.

Zazubil se, stáhl si klobouk do čela a odešel z domu, aby se vrátil ke karetnímu stolu v saloonu Bitters, kde na něj už čekala společnost.

+ + + + +

„Pořezal ses!“ vyhrkla Ann, když vešla do pokoje. „Přinesu čistý šátek, počkej, Lindone.“

„Nech to být!“ zavrčel Hearst otráveně. „Jsou to jen škrábance.“

Když Ann sáhla po jeho ruce, kterou si mezitím omotal kapesníkem, vztekla se od ní odvrátil a ukázal na střepy.

„Pošli sem Lindu, ať to uklidí. –Neviděla jsi Matta? Kde k čertu vězí? Už je pozdě. Zítra musíme vyrazit časně.“

„Mám o vás strach, Lindone!“ řekla Ann. „Bude to dlouhá cesta divočinou.“

„Nemusíš se bát, Ann,“ řekl. „Matt a já nejsme žádní začátečníci. Takovéto podniky jsou naše práce. Tohle nebude první transportní linka, kterou rozjedeme.“

„Kdyby to bylo jen tohle, Lindone. Víš, o čem se mluví ve městě. Jestli nedodržíte časový plán, nepodepíšou s vámi smlouvu. A co je snazší, než vás někde zdržet?“

„My si poradíme se vším!“ odvětil Lindon Hearst nezlomně.

Do pokoje vstoupil Matt. Matt byl celý Lindon Hearst, jen v mladším provedení. Stejně jako ostatní muži v příbuzenstvu byl vysoký a na rozdíl od svého bratra Ricka měl široká ramena stejně jako otec. Byl světlavý a jeho pokožka byla osmahlá od slunce. S oblibou se oblékal po způsobu dobytkářů – těch úspěšných, samozřejmě.

„Konečně, Matte,“ vyštěkl Lindon. „Nevíš, že čekám?“

Ann na mladíka přátelsky kývla, pak se otočila a začala sbírat střepy.

Lindon Hearst si měřil syna.

„Tak jak to vypadá?“ zeptal se nakonec netrpělivě.

Matt letmo pohlédl na Ann. Pochopila a odešla z místnosti.

„Vypadá to sakra mizerně,“ řekl Matt pochmurně. „Slatermeyerovi lidi odjeli z města.“

Lindon Hearst pokýval hlavou. „Ano, to jsem už slyšel. Ten chlap mě nezastraší. My taky máme co nabídnout.“

„Slatermeyer prý jel k Big Hole,“ řekl Matt.

Otec na něj napjatě hleděl.

„Měli bychom vzít chlapy,“ mínil Matt. „A hlavně bychom neměli jet jen s jedním vozem. Vezmeme tři nebo čtyři. Tak budeme mít i víc pušek, pokud dojde k boji. Nečeká na nás jen Slatermeyer. Dají nám práci i Čejeni.“

Hearstova tvář potemněla. Zatnul pěsti.

„Ne, Matte! Otevřít novou trasu, to není práce, kterou bych nechal na někom druhém. A už vůbec ne na zaměstnancích. Je to pouze naše věc, lhostejno, co se na nás chystá. Nesnesl bych, kdyby kvůli tomu přišel o život někdo z našich lidí. Je to na nás, Matte, my jsme šéfové!“

Lehce udeřil syna pěstí do hrudi.

„Musíme uzavřít smlouvy s těžaři. Musíme, protože jsem si to vzal do hlavy. Já vím, že se to dá zvládnout. My téhle zemi ukážeme, co dokáže Hearst-Line.“

Matt se hrdě usmíval. „Budeš jistě zvolen do senátu. Tahle nová trasa přinese práci a obživu mnoha lidem.“

„Jsi stejný jako já, Matte. Ty chápeš, o co jde. Jsi pravý Hearst. Na rozdíl od tvého bratra.“

„Černé ovce jsou i v lepších rodinách, otče.“

Hearst se zachmuřil.

„Mluvil jsem s Rickem. Byl tady. Naprostá ztráta času. Ať si tu dřepí na zadku. Nemám chuť ho k ničemu nutit.“

„To je to poslední. Pokud neví, kde je jeho místo, ať jde k čertu.“

„Vyrážíme zítra za úsvitu.“

Matt přikývl. „Jistě a ukrotíme všem čertům rohy!“

Lindon Hearst položil synovi ruce na ramena.

„Nemáš zdání, jak jsem se na takovou práci těšil, Matte. A jsem rád, že tu jsou ti préríjní piráti, kteří nám chtějí zatopit. Sem s těmi bastardy! Já jsem na to připraven. Nemám totiž nejmenší chuť jít do starého železa. Já ne!“

„Jen do nich,“ zasmál se Matt. „Osy jsou promazané a koně čerstvě okované.“

„Jistě víš, jak jsem rád, že mám po boku syna, na kterého se mohu

spolehnout stejně jako na sebe.“

„Nic lepšího nemůže chlap o jiném chlapovi říct!“ odvětil Matt.
„Děkuji ti, otče!“

„To já musím děkovat,“ odmítl to Hearst. „Hlavně za to, že se tak dobře snášíš s Ann. To ti nikdy nezapomenu, chlapče.“

„Máš na ni přece právo. Není o čem diskutovat.“

Lindon Hearst naplnil dvě sklenice. Přitukli si a pili. Byli rozhodnutí, že společně projdou třeba peklem. Otec a syn, šéfové přepravní společnosti, kterým se přezdívalo piráti prerie.

+ + + + +

Slatermeyer byl štíhlý třicátník. Měl tmavé oči posazené blízko u sebe, které dávaly tušit divokost a nebezpečnost, které v tomto muži sídlily. V hněvu a ve své prohnanosti byl nevypočitatelný a měl rád, když se před ním ostatní třásli strachy.

Když toho večera vstoupil do saloonu, mnoho hostů sklopilo zraky a mnoho mužů najednou mluvilo tišeji. Rick Hearst k nim ovšem nepatřil.

Rick hleděl do karet a ani nezvedl oči, když do něj jeho soused strčil loktem, aby ho upozornil na Slatermeyera.

Slatermeyer si však mladého Hearsta všiml okamžitě. Nejprve šel k baru. Tam si poručil whisky a se sklenkou v ruce se vracel ke stolu.

Soused zase dloubl do Ricka. Ale toho zajímaly jen jeho karty. A ty nebyly toho večera vůbec špatné.

Slatermeyer se zastavil těsně za jeho zády. „Hlavně Rickovi Hearstovi nic nepůjčujte!“ varoval potměšile karetní společnost.

Muži u stolu se zasmáli, podívali se na Ricka a zase na Slatermeyera.

Rick měl v ruce flush. Vyložil karty na stůl. „Kalhoty dolů, pánové!“ prohlásil. „Vypadám jako někdo, kdo potřebuje založit? Dejte sem ten bank, muchachos. Dnes mám svůj den!“

„Tak Ricky se dočkal dobrého dne?“ poznamenal jeden z protihráčů. „Vyzkoušíme, jak dlouho se ho štěstí udrží. Co říkáš, Ricky?“

Stůl přisvědčil a Rick shrábl zisk.

Slatermeyer se napil a ukázal prázdnou sklenicí na hráče. „Nemínil jsem radu jen pro dnešek, ale i na později, přátelé. Protože to nebude dlouho trvat a Hearstovu podniku nikdo nedá kredit ani deseti dolarů.“

V saloonu se rozšířilo zaražené ticho. Všichni se dívali na Ricka. Všichni byli zvědaví, jak se zachová.

Ale Rick zůstal v klidu. Usmál se. „Toho dne se vy nedočkáte, Slatermeyere,“ řekl, aniž by se otočil.

„To bych musel skapat už hodně brzo,“ poznamenal Slatermeyer mrazivě.

Nyní se na něj Rick podíval. Ačkoliv vypil už víc než jednu sklenici whisky, vypadal ještě docela střízlivý. Upřel na Slatermeyera pohled a přimhouřil oči. Chtěl ho vidět ještě jasněji a ostřeji. „No už to tak asi bude!“ vyštěkl z ničeho nic.

Hráči zkameněli.

Slatermeyer spustil ruku se sklenicí. „Ty mluvíš jako velký šéf, Ricku. Přitom si nevzpomínám, že bych někdy potkal Hearsta, který by byl velký šéf.“

„Kdoví,“ řekl Rick a zazubil se. „Každopádně můj táta byl dost velký na to, aby vám přebral Ann. To jsem se nasmál, když si ji přivedl domů. Prvně v životě jsem před starým pánem pocítil respekt. – Blissi, rozdáváš! Myslím, že můžeme zvýšit vklady.“

Bliss se ani nepohnul, protože Slatermeyer najednou držel v ruce kolt.

Rick pohlédl na zbraň, zavřel oči a zase je otevřel. „Ale, ale,“ zahučel. Alkohol ho přece jen začínal zmáhat.

„Bouldere! Seberte Hearstovi kolt!“ poručil Slatermeyer.

V saloonu by bylo slyšet spadnout špendlík. Někteří muži se potměšile zubili. Slatermeyer chtěl konflikt. Ale ne na kolty! Zřejmě věděl, že by s mladým Hearstem nemohl soupeřit.

Boulder vzal Rickovi kolt a Rick se nebránil.

Slatermeyer kopl do nohy jeho židle. „Ted' vstaň.“

Rick se postavil a zvedl ruce. „Bohužel nejsem ozbrojen,“ řekl a zašklebil se.

Slatermeyer mu přitiskl ústí zbraně na žaludek „Ty zatracený nafoukaný pse!“

„No co. Ann je pryč. Odvedl si ji Hearst.“

Slatermeyer se bleskurychle rozpřáhl a tvrdě udeřil.

Rick tu ránu nečekal a ani ji neviděl přilétat. Udeřil sebou o zem a ocitl se okamžitě mimo. Zdálo se mu, že jen na okamžik. Ale když zase otevřel oči, byl už jasný den.

„Tak jsi zase mezi námi,“ řekl barman. „Už jsem chtěl jít pro doktora.“

Rick se posadil a rozhlédl se po místnosti. Byl to pokoj, kde barman bydlel. „Kolik je hodin?“ zeptal se zmateně.

„Kolik hodin? No to je dobré! Spal jsi dva dny.“

„Cože?“

„Jak se cítíš?“

„No, pokud jsem spal dva dny, tak bych se měl cítit skvěle.“

„No a cítíš se skvěle?“ zajímal se barman.

Rick vstal a držel se za hlavu. „Mám hlad! Pošli kluka k řezníkovi, ať mi přinese flák tlačanky.“

Barman potřásl hlavou. „Slatermeyer tě seřezal jak psa a ty myslíš na tlačenku? Tvůj otec se propadne hanbou, až se to dozví.“

Rick se zasmál. „Takže abych se zalíbil staříkovi, měl bych si teď vyšlápnout na Slatermeyera?“

„No jistě!“

Rick zavrtěl hlavou. „Malé hříchy Pánbůh potrestá okamžitě, na velké si nechá víc času. Takže máme čas. Sežeň mi tu tlačenku!“

„Snad si nemyslíš, že se Slatermeyer dopustil velkého hříchu, když tě seřezal?“

„Přesně tak!“ odvětil Rick.

„Slatermeyer odjel z města hned toho večera.“

„Ať si táhne. Toho si podá můj táta.“

„Musíš si na něj vyšlápnout sám. Celé město na to čeká.“

„Kvůli takovým dětinskostem ze sebe nenechám udělat sekanou.“

„Ale tvůj otec! Až se o tom dozví.“

„Jestli jsem spal dva dny, pak je otec stejně už daleko.“

Barman zavrtěl hlavou. „Ty jsi citlivý jak kuň.“

„Copak je kuň citlivý?“

„Není,“ zazubil se muž. „Přesně tak jsem to myslel.“

„Poslouchej mě! Můj táta je můj táta a já jsem já. Tak mi sežeň něco na jídlo, protože já mám hlad, ne on.“

„No dobře. Zajdu tam sám a přinesu ti tlačenko. Táhle máš svůj revolver.“

Rick se držel za břicho. „K čertu,“ zašklebil se.

„Co k čertu?“

Rick vzhlédl. „Opravdu se cítím skvěle. Vážně jsem spal dva dny?“

Barman přikývl. „Slatermeyer tě zpracoval jak těsto.“

Rick mávl rukou. „To jen proto, že jsem pil. Slatermeyer to dobře věděl. Ale na mém tátovi si vyláme zuby.“

„Slatermeyer má na povel dvacet chlapů,“ podotkl barman.

Rick přikývl. „Tohle říkám pořád! Nejlepší by bylo stát se inspektorem u Wells Fargo a dostat takovouhle oblast. To by byl život, kdyby tu ovšem nebyl táta. Jenomže ten tu je pevný jako strom a široký jak skříň.“

„Bude od tebe čekat, že půjdeš po Slatermeyerovi.“

„Já půjdu akorát tak po tlačence. Kde je?“

„Komu není rady, tomu není pomoci,“ zabručel barman a odešel z místnosti. Za chvíli se vrátil i s jídlem.

Rick hltavě jedl. Snídal celou hodinu. Potom vzal svůj revolver a stetson a zvedl se k odchodu. „Já teď jdu, Wille,“ řekl známému. „Půjdu trochu rozptýlit ženu mého otce v její samotě. Adios!“

Will zavrtěl hlavou. „Ne, ty máš povahu říčního parníku a rozum komára.“

Rick přikývl. „Jen s tím se dá příjemně procházet životem. Tak zatím! A ty hled', ať ti jdou obchody.“

„Ricku!“

Rick se zastavil. „Co je?“

„Oni ti přistřihnou křídla!“

Rick zamával rukama. „Mám snad nějaká? – Nebojím se, já si nenechám pocuchat pírka. Adios!“

S tím odešel ze saloonu.

+ + + + +

Budova Hearst Line se tyčila ve slunci. Byl to největší dům ve městě. Rick si stáhl stetson hluboko do čela a přešel cestu. Proběhl malou květinovou zahradou, která tam byla založena na Annino přání a vešel do domu.

„Ahoj, Ann!“ zavolal hlasitě a přibouchl dveře tak prudce, že to znělo jako výstřel z pistole. „Ann, budižkničemu je tady!“

Zmlkl a zazubil se na služebnou, která vyšla z kuchyně. Linda byla mladé děvče, ale nebyla moc hezká. Měla velký nos, příliš masivní čelist a nezdravou pleť.

„Zdravíčko, slečno,“ pozdravil ji Rick a uklonil se. „Máš hezkou pentli ve vlasech. Sluší ti, vážně. Jsi roztomilá holka, víš to?“

Linda zrudla a sklopila oči k zemi.

Rick k ní přišel a položil jí dlaně na ramena. Potom jí pozvedl bradu. „Modré oči! To snad není pravda.“

„Ricku, váš otec.“

Rick ji pustil. „Moc rád bych v tomto zatraceném domě jednou zažil, že tu budu chvíli bez táty.“

Na konci chodby se otevřely dveře a blížily se něčí kroky. Rick se otočil. Byl to Sherman, který přicházel z kanceláře.

„Pane Hearste!“ zavolal ustaraně. „To jsem rád, že jste konečně tady.“

„He,he, Shermane, vy přece víte, že já tu nejsem nikdy vítán.“ Rick naklonil hlavu a zamrkal.

„Kolik potřebujete?“

„Pane Hearste, to si vyprošuji,“ odvětil Sherman a loupł pohledem po Lindě, která se hned vzdálila.

Sherman na Ricka zkoumavě hleděl. „Jste střízlivý, Ricku?“

Rick přikývl. „Ale už jen chvilku. Takže si pohněte.“

„Pojďte do kanceláře. Už hodinu máme poradu.“

„Máte tam něco k pití?“ zeptal se Rick váhavě.

„Jistě, Summer vám něco nalije,“ řekl Sherman a vlekl Ricka za sebou.

Sherman byl po Lindonu a Martu Hearslových třetím mužem podniku. V jeho kanceláři byli dva vůdcové kolon a jeden muž od zvířat.

„To jsou bohužel všichni, které jsem mohl narychlo sehnat,“ řekl Sherman.

Rick tyto muže znal a kývl jim na pozdrav. Potom se otočil na Shermana. „No já nevím. Pokud se chceme pustit jen do jedné flašky, je nás na ni až moc.“

„Ricku!“ pravil Sherman britkým hlasem. „Když váš otec a Matt vyrazili, jela s nimi paní Hearstová až nahoru k dolu.“

„Tak to ještě nemůže být zpátky,“ řekl Rick a potřásl hlavou. „Děláte si kvůli ní starosti?“ Střelil pohledem po hodinách na stěně. „Vždyť ještě nemůžou být ani u dolu.“

„Ricku! Váš otec s Mattem vyrazili před dvěma dny.“

Rick se zasmál a pleskl se do čela. „No jistě, zatraceně.“ Hned ale zvážněl. „Ann se ještě nevrátila?“

„Paní Hearstové se nic nestalo,“ dodal Sherman rychle. „Tedy kousek před dolem pod ní padl kůň. Jelikož neměli žádného náhradního koně a nechtěli jet nazpět s vozem a váš otec nechtěl, aby paní šla pěšky nebo zůstala u chlapů u dolu...“

„Takže ji vzal s sebou,“ přerušil ho Rick zlobně.

Muži pokývali hlavami.

„Dostali jsme tu zprávu před hodinou od dvou mužů, kteří přišli pěšky,“ řekl Sherman.

Rick přistoupil k oknu a pohlédl do rozlehlého dvora. „Chce zabít nejen sebe, ale i vlastní ženu,“ ucedil.

Chvilí vládlo stísněné mlčení. Díval se na muže, kteří venku nakládali vozy, aniž by je skutečně vnímal.

„Promiňte, Ricku.“ řekl Sherman. „Paní Hearstová je pro ně přítěží. Chápete přece, jak to myslím. Jsou tam indiáni! Slatermeyer! Lidé z dolu říkali, že Slatermeyer shromáždil své chlapy u Big Hole. Já jsem se rozhodl, že tam pošlu tyto tři muže, i když to váš otec výslovně zakázal. Co si o tom myslíte?“

„Nic moc,“ odvětil Rick stroze.

„Tak co mám asi dělat?“

„Máte něco k pití?“ zeptal se Rick.

Sherman šel ke skříni, otevřel dvířka a vytáhl láhev se sklenicí. Chtěl do ní nalít. Rick ho však odstrčil, vzal mu láhev a další tři sklenice a nalil je. Sám si přihnul z láhve.

„Poslužte si,“ řekl, když spustil láhev a otřel si ústa.

Muži vzali sklenky a napili se, ale jen proto, aby nebyli nezdvořilí. Potom se s očekáváním zahleděli na Ricka.

Ale Rick se evidentně zajímal jen o láhev.

„Tak co?“ zeptal se Sherman se směsicí napětí a vzteku.

„Dejte osedlat dva koně, Shermane. Budu potřebovat i nějaký proviant. Přivezu paní Hearstovou nazpět,“ řekl, přičemž paní Hearstovou procedil mezi zuby.

„Vy?“ zeptal se Sherman nedůvěřivě.

Rick na něj bezvýrazně hleděl. „Ano, já. Kdo jiný? Chcete snad jednat proti otcovu příkazu?“

„Ne.“ Sherman zavrtěl hlavou, až se mu trásl podbradek.

„Tak vidíte,“ ušklíbl se Rick. „Já jsem jediný člověk ve městě, který si to může dovolit, protože na něm nejsem závislý. Nemůže mě vyrazit, když udělám něco proti jeho rozkazu. Krom toho se jmenuji Hearst, a jelikož on právě podniká něco, co zvládne jedině Hearst, jistě mu přijdu vhod. Na dva dny se bez města obejdu. Ale pošlete rozhodně někoho za Blissem a Boulderem. Že se odvěta bude konat až zítra. Že mám něco důležitého na práci. Tohle jim vyřídíte, jinak si budou myslet, že se jich bojím.“

Sherman horlivě přikyvoval. – O deset minut později se Rick už nacházel na cestě a odjížděl z města. Jel na svém hnědákovi a na laně za sebou vedl plaváka pro Ann. Slunce nemilosrdně pražilo z čistého, modrého nebe. Viselo tam nahoře jako kus roztaveného zlata a bylo tím jediným, co v tu chvíli opravdu vnímal.

Nebyl zvyklý na dlouhé cesty na koni a vedro ho vyčerpávalo. Už po třech mílích zastavil, vytáhl ze zásob láhev whisky, kterou si ještě stačil opatřit a usadil se s ní do stínu. To bylo samozřejmě to nejnerozumnější, co mohl v tom horku udělat. Ve stínu stromu ležel asi půl hodiny, než mohl jet dál. Potom už vedro a bolavý zadek skoro ani necítil.

+ + + + +

Těžký vůz naložený balvany rudy zapadl do měkkého písku až po osu zadních kol.

Lindon Hearst seskočil ze sedla. „Přestaň!“ zavolal na Matta, který seděl s Annou na kozlíku a práskal bičem. „To nemá smysl, Matte. Slez dolů.“

Matt zaklel, podal Ann bič, odložil opratě a seskočil na zem.

„Že se nám to stane už teď, zatraceně!“ nadával a dusal pískem dozadu za vůz.

„Nedá se nic dělat, Matte,“ řekl Lindon Hearst otráveně. „Otevři zadní čelo, musíme vykládat.“

Matt zapřel ruce v bok a rozhlédl se. „Sem budeme muset navozit štěrky. Ten písek se táhne široko daleko a byly by tu stále problémy. Hlavně za horšího počasí.“

Také Lindon Hearst se rozhlížel. „Máš pravdu, Matte. Musíme tu postavit nejméně čtvrt míle silnice, jinak budou na tomto místě neustále potíže.“

„Doufám, že to bude jediné místo na trase,“ mínil Matt. Potom vylezl na vůz a začal shazovat balvany.

Ann vyhlédla zpoza plachty. „Můžu vám nějak pomoci, Lindone?“

„Zůstaň sedět. Hlídej koně a drž se ve stínu.“

To o koních zavolal jen proto, aby neměla pocit, že je úplně zbytečná. Vylezl na korbu za Mattem a pomáhal mu. V sálajícím žáru byla hrozná dřina už jen složit balvany z vozu. Když ho pak konečně vyprostili a vláčeli kameny o kus dál, zdálo se, že Lindona opouštějí síly. Cítil podivný tlak v hlavě a na krku, takže musel každou chvíli lapat po dechu, což Matt s úzkostí zaznamenal.

„Už to není jako zamlada,“ usmál se Lindon nevesele, když Matt vyjádřil své obavy. Ann pak slezla z vozu, přišla k Lindonovi a otírala mu šátkem obličej. „Lindone, nenamáhej se tak. Samozřejmě jsi stále silný, ale toto je na tebe prostě moc.“

„Ale ne, je to jen nezvyk,“ odvětil Hearst s oddechováním.

„Poslední roky byly moc klidné a tučné. To je tím.“

„Ano, odpočiň si, otče,“ řekl Matt, přehodil přes postranici těžký kus rudy a šel do stínu. „Tohle už není práce pro tebe. Udělám to sám.“

„Nesmysl!“ zavrčel Lindon podrážděně. „Vy dva mi nebudete říkat, co můžu a co ne. Já mám sílu jako medvěd. Ještě uvidíte.“

„Lindone, prosím!“ řekla Ann trpce a upřeně ho sledovala. „Jsi úplně rudý. Jistě máš moc vysoký tlak.“

Lindon Hearst se uchechtl a jemně Ann odstrčil. „Matte, vzpomínáš si ještě, jak jsme hledali trasu do White Blumner? Co to bylo za dřinu! Plahočili jsme se jak Irové. Každou míli té zatracené cesty jsme zalévali potem a krví. Vzpomínáš si ještě? A jak je to dnes? Linka do Blumneru nám vynáší největší zisk. Nejsou tam nejmenší potíže. Kudy se dřív brodilo po krk vodou, dnes stojí mosty.“

Kráčel sebejistě pískem, vybral si nejtěžší balvan, který tam ještě ležel a nesl ho k vozu. Ale když ho chtěl vzepřít, aby ho přehodil přes postranici, opustily ho síly. Tak náhle, že musel kámen upustit a zachytit se vozem.

Ann a Matt k němu přiběhli. Ale on klesl v kolenou a svalil se v bezvědomí dřív, než ho stačili zachytit.

„Lindone!“ vyjekla Ann.

Matt ji jemně odsunul, sklonil se nad otcem, převalil ho na záda a rozeplnul mu košili.

„Nic to není,“ uklidňoval ji. „Jenom přepnul síly. Jinak nic.“

„Panebože,“ vydechla Ann zděšeně.

Matt se na ni mdle usmál. „To je tvoje vina.“

„Moje?“

Matt vstal a pohlédl jí do očí. „No ovšem! Tvá přítomnost ho stále popohání. Chce ti dokázat, že je ještě chlap.“

„Ale Matte...“

Matt šel k vozu a podal láhev s vodou. „V jeho věku to tak chodí,“ řekl, když se vrátil. „Mně je teprve třicet. To je snadné dokazovat ženě, jaký je člověk chlap. Síla nikdy nechybí. Mluvím o mladé ženě, chápeš?“

Chvíli si hleděli do očí. Potom Matt otevřel láhev a vylil ji otci do obličeje.

„Matte!“ vyhrkla Ann zděšeně.

Ale to už se Lindon Hearst s prskáním posadil.

„Vítej zpátky,“ zasmál se Matt a podíval se na Ann. „Ona si už myslela, že tě utopím.“

Ann se jeho pohledu nedokázala vyhnout. Dívala se mu stále do očí, když už chytila Lindona za ruku.

Lindon Hearst zatřásl hlavou a setřel si vodu z obličeje. „K čertu, co to bylo? Myslím, že si ze mě moje stáří dělá blázny.“

Matt odtrhl pohled od Anniny tváře a podíval se na otce. „To jistě přejde. Odpočín si! Potom to zase půjde. To je vedro! Porazilo by celou švadronu kavalerie.“

Lindon Hearst podal Mattovi ruku a nechal si pomoci na nohy. „Už to jde. Jsem v pořádku. Co to jen mělo znamenat, k čertu?“

„Lindone, prosím!“ řekla Ann naléhavě. „Šetři se. Nejsi už mladík.“

„Zatraceně,“ pousmál se Lindon matně. „Mám o nepřítele víc. Svoje stáří! Ale nepřítele, kterého znám, můžu porazit. Ať mě vezme čert.“

„Sedni si do stínu,“ řekl Matt. „Ann, dohlédni na něho. Já dodělám zbytek.“

Lindon Hearst nechtěl poslechnout, ale cítil se tak mizerně, že mu nic jiného nezbylo. Ann ho podpírala, když klopýtal do stínu pod stromy. „Je prostě moc horko,“ zabručel omluvně. „To vražedné vedro už špatně snáším. Dřív by mi to bylo jedno, k Čertu/“

S povzdechem se posadil a přihlížel, jak Matt nosí poslední balvany a bez viditelné námahy je nakládá na vůz.

Matt byl silný muž a Ann chvíli pozorovala hru jeho svalů. Jako kdyby Matta bavilo nosit ty nejtěžší kusy rudy a vzpírat je do výše. Ani horko mu nevadilo. Měl jen trochu zpocený obličej. Když byl hotov, usmál se, otřel si tvář šátkem a přišel do stínu pod stromy.

„Tohle byla překážka, která nás stála jen pot,“ řekl a přehodil si vzdušné sako. „Chceš jet chvíli na voze, táto?“

Lindon Hearst byl nerozhodný a díval se z jednoho na druhého.

Cítil se stále uboze a nemohl se bez pomoci ani postavit. Ale to nechtěl dát najevo. „Ještě chvíli si odpočineme. Uvolni koním postroje.“

Matt přimhouřil oči. Tady nebyla široko daleko pořádná tráva pro koně a oni počítali s tím, že se zvířata budou sama pást v každé volné hodině. Mlčel však, aby otci neodporoval před jeho mladou ženou a poodjel s vozem do stínu. Potom uvolnil koním popruhy. Když potom obcházel vůz, uviděl v suché, řídké trávě indiánský šíp.

Překvapeně se zastavil, přimhouřil oči a posunul si stetson do týla. Napjatě se rozhlédl. Potom se sehnul pro šíp. – Žádný rudoch neztratí šíp jen tak náhodou. Stejně jako žádný běloch neztratí revolver. Ještě k tomu uprostřed divočiny.

Tento šíp tu někdo položil úmyslně a Matt věděl, že to je varování. Varování pro bílého muže, aby se neodvažoval příliš daleko.

Jelikož byli jediní běloši na míle daleko, muselo to varování být určeno jim. O tom Matt v nejmenším nepochyboval. Chvíli otáčel šípem v ruce. Potom obešel vůz a zamířil ke stromům.

Lindon Hearst ho sledoval a viděl, co našel. Se zachmuřeným výrazem se opíral o kmen sukovité borovice.

„Čejenský šíp,“ oznámil Matt a podíval se na otce. Snažil se přecíst každý záchvěv v jeho drsném, vráscitém obličejí. Potom pohlédl na Ann, která byla vyděšená, ale úplně nechápala, co ten šíp pro ně znamená. Stála tam s pootevřenými ústy. Pohled jejich modrých očí visel na Mattovi. Těkal očima z jednoho na druhého a uvědomil si, jak moc jeho otec ztělesňuje stáří a ona nespoutané mládí.

„S tím musíme počítat, Matte!“ prohlásil Lindon stroze.

Matt přemýšlel o šípu. Pousmál se a pak ho zlomil. „Ann by si měla schovat vlasy, aby indiáni neviděli už z dálky, že je s námi žena.“

Lindon Hearst přikývl. „Jistě,“ souhlasil. „Udělej to, Ann. Svaž si vlasy a schovej je pod kloboukem.“

Ann se vyděšeně podívala z jednoho na druhého. „Ale...“

Lindon Hearst ji vzal za rameno a postrčil ji směrem k vozu. „Je

to tak lepší. Nebudeme Čejeny zbytečně dráždit. Rozumíš, co chci říct?“

Ann naprázdno polkla a přikývla. „Jedeme dál,“ řekl Hearst. „Pojedu napřed,“ nabídl se Matt. „Ty budeš řídit vůz.“

„Já už jsem zase v pořádku,“ pousmál se Hearst. To ale nemohla být pravda, jak Matt zřetelně viděl. Jenomže otec chtěl být při rostoucím nebezpečí na svém místě. Za každou cenu!

Zatímco Hearst nasedl na hnědáka, vylezli Matt a Ann na vůz a usadili se na úzké lavičce pod plachtou.

Matt viděl, že jeho otec bere situaci velice vážně, protože vytáhl pušku a držel ji v ruce.

„Jedu napřed, Matte,“ řekl. „Nechám zřetelnou stopu, budeš se jí držet. Čejeni už stejně vědí, že jsme tady. Kdyby něco, tak pokračuj v cestě, dokud se někde nepotkáme.“ Napjatě se rozhlédl po okolí. „Tohle místo se hodí k boji stejně jako kterékoliv jiné,“ dodal.

Matt práskl bičem. „Dobře, táto. Dej na sebe pozor.“

Lindon Hearst se drsně zazubil, otočil koně a vyrazil na cestu.

Matt vedl šestispréží po jeho stopě. Ann si svázala bujné vlasy šátkem a zastrčila je pod klobouk.

„Sluší mi to?“ zeptala se s podmanivým úsměvem.

Matt přikývl. „Tobě sluší všechno.“

„Když jste před pár dny začali mluvit o této cestě, zmiňovali jste jen Slatermeyera a jeho muže,“ řekla Ann. „O nebezpečí ze strany indiánů jste nemluvili.“

Matt šlehl bičem. „Protože indiáni jsou nebezpečí, které známe a umíme si s ním poradit.“

Ann se k němu potočila. „A Slatermeyer?“

Matt pokrčil rameny. „Nedá se odhadnout, co podnikne. Musíme počkat, jak daleko zajde.“

„Víš, Matte, byla jsem nejprve nešťastná, když si můj kůň před dolem zlomil nohu,“ řekla Ann. „Hlavně, když se Lindon, tedy tvůj otec, rozhodl, že mě vezmete s sebou na cestu. Ale čím víc o tom přemýšlím, tím jsem raději. Promluvím se Slatermeyerem.“

„Na to zapomeň,“ usmál se Matt. „Otec to nedovolí. Ještě ho úplně neznáš, věř mi.“

„Ale Matte! Otec přece věděl, že já a Slatermeyer...“

„Jistě,“ přerušil ji příkře. „Ale zapomněl na to, rozumíš. Nechce o tom nic vědět. Nejlepší bude, když o tom budeš mlčet Alespoň před ním. Ranilo by to jeho hrdost.“

„Ale Matte! Já mu přece chci pomoci.“

„Můj otec nepotřebuje žádnou pomoc,“ prohlásil Matt rezolutně. „Už vůbec ne proti Slatermeyerovi a ještě k tomu od tebe.“

Pak uviděli vracejícího se Hearsta. Jel tryskem.

Matt se napjatě napřímil, sáhl po pušce a zastavil koně. Také Ann natáhla krk. Matt ji však nešetrně přitiskl na lavičku. Pak seskočil z vozu.

Hearst zastavil hnědáka. „Zatraceně, Matte!“ vykřikl rozrušeně. „Čejeni nás už obklíčili.“

Sklouzl ze sedla a dovedl koně k vozu. „Je to jen několik válečníků. Tři jsem viděl na severu. Ale šest jich máme za sebou. Viděl jsem je z kopce.“

„Prorazíme,“ řekl Matt.

Hearst uvázal koně a přišel k Mattovi rychlým a pružným krokem, takže zase působil jako bojovný mladík.

„Okolo je nepřehledná kopcovitá krajina,“ řekl drsně. „Ty, které jsem viděl, rozhodně nebyli všichni. S vozem jsme příliš pomalí, než abychom mohli závodit s hordou Čejenů. Počkáme na noc. Potom se vypaříme. Ať mě vezme čert, jestli těm darebákům nedáme lekci.“

Ann slezla z vozu. „Ale Lindone! Jak to chceš dělat potom, až budou tví lidé vozit rudu k mlýnům?“

„To už cestu ohlídá armáda. My teď ale musíme najít správnou trasu a dokázat, že se tudy dá vozit ruda.“

Ann přišla k mužům a podívala se bázkivě z jednoho na druhého.

„Kryjte se!“ vykřikl najednou Matt.

Na holém návrší na sever od nich se zjevila skupina indiánských jezdců. Nebyli ani půl míle daleko.

Matt pozvedl pušku.

„Zpátky!“ sykl Hearst a postrčil Ann k vozu.

Matt vystřelil do vzduchu.

O zlomek sekundy později zahřměly pušky indiánů. Střelba zněla

dálkou tlumeně. Bylo to jak celá salva. Indiáni měli opakovačky.

Matt skočil na břicho a střílel. Lindon Hearst zaklekl u zadního kola a střílel, co puška snesla, zatímco kulky rudochů narážely do balvanů rudy nebo se zavrtávaly do postranic.

Pak se Čejeni stáhli stejně rychle, jako se objevili.

Matt vyskočil a běžel dozadu. „Ti sviňáci se jen chtěli podívat, s kým mají tu čest!“ zasupěl. „Jistě se zas vrátí.“

Lindon Hearst vstal. Nadával.

„Přijedou s posilami,“ řekl Matt.

„To bych jim radil,“ zavrčel Hearst. „Protože těch pár zmetků by nás nikdy nedostalo. Jen ať přijdou, Matte. Tohle je dobré místo.

Vylárou si na nás zuby, na to se spolehni.“

Ohlédl se po Ann.

„Až zaútočí, budeš na voze a zalezeš pod lavičku. Ani se nehneš, jasné? Ta prkna jsou dost silná. Nic se ti nestane.“

Ann zaraženě přikývla. Bylo na ní vidět, že si cestu představovala úplně jinak.

Matt šel dopředu, aby se postaral o koně.

Ann se na něj dívala, pak se otočila zase na Hearsta. „Nemohli bychom se vrátit, Lindone? Jsme jen nějakých tucet mil od dolů u Rose. Jste jen dva.“

Hearst zatnul pěst. „Takto nemluv! Zvykni si na to, že jsi Hearstová.“

Nechal Ann stát a běžel zase k zadnímu kolu, odkud napjatě sledoval okolí.

Matt se vrátil od koní a usmál se na Ann. „Tohle je jeho citlivé místo, Ann. On se nikdy odnikud nevrací.“

Ann mu nechápavě hleděla do očí.

„Sedni si sem pod kozlík,“ řekl Matt mírně. „Tady se ti nic nestane. Jestli zaútočí, dostanou od nás výprask a jakmile se setmí, pojedeme dál.“

Ann si sedla. Matt zaujal pozici na druhé straně vozu. Potom mlčky čekali na útok Čejenů.

„Klid, vy divoši,“ řekl Rick koním a zastavil. Usnul v sedle a koně sešli z cesty, jak nyní se vztekem zjistil.

Sáhl po lahvi, kterou měl z praktických důvodů zastrčenou za košilí, rádně se napil a rozhlédl se po krajině.

V tom spatřil tři jezdce, kteří cválali jeho směrem. Byli už celkem blízko a byli to Slatermeyerovi muži, jak poznal na první pohled. To ho však nijak nezneklidnilo. S lahví v ruce čekal na jejich příjezd.

Znal je všechny tři. Byli to tři vysocí, hubení muži, kteří se k Slatermeyerovi skvěle hodili. Tím by o nich bylo řečeno všechno důležité.

Zastavili před Rickem, opřeli se rukama o sedlové hrušky a civěli na něho.

„Ahoj, Ricku!“ pozdravil muž uprostřed, který se jmenoval Eddy a dřív pracoval jako ozbrojený doprovod pro Wells Fargo, než tuto oblast převzal Slatermeyer a přeřadil ho na speciální úkoly. Znal Eddyho schopnosti.

Rick jen kývl.

„Nechceš nás pozvat na kořalku?“ zeptal se Eddy potměšile.

„Proto jste sem asi nepřijeli,“ odpověděl Rick. „Takže žádná kořalka nebude.“

„Co tě přivádí do této nehostinné krajiny?“ zajímal se Eddy.

„Chtěl jsem si jen vyzkoušet, jak chutná whisky na přímém slunci,“ řekl Rick, zvedl láhev, jako by chtěl pít, ale pak ji prostě odhodil.

„A jak ti chutná whisky na slunci?“ zeptal se Eddy, z jehož hlasu zmizela strojená přátelskost.

„Ujde to,“ odpověděl Rick a otřel si ústa.

„Takže se teď zase vrátíš,“ mínil Eddy.

Rick mu hleděl do očí. „Jak jsi na to přišel?“

„Jen si ho poslechněte,“ prohlásil muž vpravo od Eddyho. „Nemluví zas jako nějaký frajer? Hodně velký frajer?“

Eddy se posměšně ušklíbl. Ale jen nepatrně. Potom na Ricka upřel výhrůžný pohled. „Neprovokuj mě, Ricku! Zmizni a moc nežvaň!“

„Stojím ti snad v cestě? Zrovna tady venku, kde je tolik místa?“

Eddy se podíval na svoje kumpány. Potom vysunul bradu a položil ruku na pažbu revolveru. „Ty zatracený kecale! Okamžitě se vrať do Sucholight nebo si prostřílej cestu vpřed, jestli to dokážeš.“

„Pleteš se, Eddy. Já nechci jet ani zpátky do města, ani dopředu. Já musím víc na jih.“

Eddy se zase podíval na své přátele, protože neuměl pohotově zareagovat na Rickovu odpověď.

Rick se mezitím pootočil v sedle a vytáhl z brašny drahou láhev. Otevřel ji.

„Ten bastard má snad celou zásobu!“ řekl druhý z Eddyho společníků. „To snad není možné. Vozí s sebou všechnu whisky ze saloonu.“

Tři muži ho sledovali přimhouřenýma očima.

Rick zatlačil korek do hrdla a schoval whisky za košili. Vzal uzdu. „Adios, přátelé! Bylo mi ctí. Pozdravujte Slatermeyera. Ať počítá s tím, že mu jednou oplatím jeho velkorysost v saloonu.“

Chtěl otočit koně. Eddy mu však vjel do cesty a ocitl se vedle něj s koltem v ruce.

Rick si ho měřil strnulým pohledem. Než stačil něco říct, strhl ho Eddy z koně.

Rick padl do písku a převalil se. Muži se rozesmáli.

Rick se nejprve ujistil, že whisky přečkala pád beze škody. Potom vstal a rozhlížel se po svém stetsonu.

„Támhle máš svůj klobouk,“ houkl Eddy a ukázal směr revolverem.

Rick se otočil a sklonil se pro klobouk. Vtom ho Eddy nakopl do zadku, až se natáhl do písku.

Eddyho kumpáni řičeli smíchy. On sám se jenom uchechtl. Přiskočil k Rickovi a kopancem ho převalil na záda.

„Poslouchej mě, ty mizerný malý bastarde!“ zašklebil se mrazivě. „Vylez na koně a jed' s těmi herkami do Sucholight. Nezkoušej fušovat chlapům do řemesla. Slatermeyer na tobě nenechá píd' zdravé kůže, jestli tě tady potká. Tvůj táta je ztracený. Ožrala jako jsi ty, ho nespasí. – Rozuměl jsi mi, ty opilče?“

Rick se zvedl na nohy, narazil si stetson na hlavu a zaútočil na

Eddyho přímo z tohoto pohybu. Silou, kterou ve svém stavu vzal bůhví odkud, udeřil Eddyho přímo na čelist.

Eddy se zapotácel několik kroků dozadu a pozvedl kolt. V poslední chvíli se ale zarazil, protože Rick ho stejně nemohl bezprostředně ohrozit. Zatímco jeho kumpáni seskočili z koní a rozběhli se k němu, zastrčil kolt do pouzdra a povytáhl si kalhoty.

„Tak to se mi hodí, chlapče!“ zahulákal. „Ani netušíš, jak jsem na tohle čekal.“

Rick se rozkročil, vytáhl zpoza košile láhev, chytil ji za hrdlo a polovinu jí urazil o kámen.

Eddyho přátelé se na něj chtěli vrhnout. Ale Eddy je vztekle zarazil.

„Čekejte! Zůstaňte, kde jste!“ zasyčel zuřivě. „S tím psem si poradím sám. Za Hearstův skalp zaplatí Slatermeyer tučnou odměnu.“

Rick nejistě zaútočil. Se záludnou zbraní v ruce se potácel k Eddymu. Když ale viděl, že protivník zastrčil kolt, hodil uraženou láhev na zem.

To už se Eddy vymrštil a zasypal Ricka údery.

„Vypadá to, žes mu tu whisky pořádně vytloukl z hlavy,“ prohodil jeden z mužů, když Rick zůstal ležet v bezvědomí na zemi.

„Podle mě je mrtvý,“ řekl druhý.

„Ten ne!“ odfrkl si Eddy. „Takový ochlasta má sedm životů jako kočka.“

Ale zcela jistý si tím nebyl. Promnul si pěsti, ohlédl se naposled na Ricka, který sotva znatelně dýchal, pak si narazil stetson do čela a vykročil ke svému koni.

„To jako varování stačí,“ řekl, když vyjeli. „Nárez od Slatermeyera a dvojnásobný ode mě. To mu bude stačit do smrti. – Ale teď zas vážně! Slatermeyer od nás chce vědět, kde trčí ti zatracení Hearstové se svým vozem. Bude se divit, až mu řekneme, že je s nimi i Ann.“

„To se mu moc hodit nebude.“

Eddy se zasmál. „Slatermeyerovi se vždycky všechno hodilo. On umí všechno otočit ve svůj prospěch.“

Tři muži jeli bok po boku na sever a nešetřili koně, protože to měli daleko. Eddy chtěl ještě do večera urazit alespoň polovinu cesty k Slatermeyerovu táboru.

Zatímco cválali dusivým horkem a nechali Ricka daleko za sebou, neměli ještě ani tušení, že do Slatermeyerova tábora nikdy nedorazí – rozhodně ne živí.

+ + + + +

Když se Rick probral, pomalu se vyhrabal na nohy a kulhal ke koním.

„Já jsem ale smolař,“ zabručel pro sebe, protože jeho whisky byla pryč.

Jeho zrak padl na stopu tří mužů, která vedla přímou čarou na sever. Jeho pohled se upnul na tuto našedlou linku, která se ztrácela za vrškem pahorku. Dobře věděl, co Slatermeyer se svým mužstvem pohledává v této krajině a najednou, aniž by si přesně uvědomoval proč, se rozhodl, že těm bastardům ukáže, že rozumný člověk nedělá úchy bez hostinského.

Vyšplhal se na koně a pustil se po stopě těch tří a nepustil se jí až do večera.

Před soumrakem zastavil u potoka, napil se a smyl si prach z tváře, zatímco koně žíznavě pili. Po pár minutách jel dál. Za dalších deset minut dostihl muže, které hledal.

Eddy a jeho kumpáni sesedli v malém lesíku a dřepěli u ohně, na kterém si vařili kafe.

Rick, který měl už čistou hlavu, ucítil kouř na vzdálenost půl míle. Nechal koně kousek před lesíkem a pokračoval pěšky, dokud v soumraku neuviděl záři ohně. Nerozpakoval se, vytáhl kolt z pouzdra a vyšel zúkrytu.

„A teď přátelé, si zahrajeme na zajíce,“ řekl jenom. Bylo to však hlasitě a srozumitelně.

Ti tři se k němu zaskočeně otočili. Ale jejich překvapení trvalo jen sekundu. Potom se začali šklebit, sebejistě a arogantně.

„Copak je to za hru?“ zeptal se Eddy.

Rick potřásl kolt. „To je prosté, Eddy. Poběžíte dál po svých. A sice tam, odkud jste před mnoha týdny přitáhli.“

„My už ani nevíme, odkud to bylo,“ odvětil Eddy suše.

Rick vypálil první kulku a smetl Eddymu stetson z hlavy..

„Ted' už to víš?“ zeptal se mrazivě.

Eddy prudce vymrštil ruce, aby zachytil svůj klobouk. Byl to čistě reflex. Svěsil paže a upřel pohled na Ricka.

„Vy mému tátovi nebudete dělat žádné potíže,“ řekl Rick. „Vy tři tedy ne. No tak, Eddy, seber si klobouk a běžte. Ale ne k Big Hole.“

Eddy se ale nesklonil pro klobouk. Vstal. Jeho kumpáni chvíli váhali. Potom ale také vstali a postavili se proti Rickovi.

„Budeme u Big Hole dřív, než vám bude milé,“ řekl Eddy skřípavě. „A ty, Ricku, ty nám v tom nezabráníš. Chlap, který by mě zastavil, by musel být z úplně jiného těsta. Opravdu!“

„Dobrá,“ prohlásil muž po jeho pravici. „A teď ti předvedeme, jak oškebeme kuře, které si na nás dovolilo vyskakovat.“

Rickovi ještě zněla tato slova v uších, když se ti tři vrhli každý jiným směrem. Jejich revolvery už v pohybu začaly chrlít kouř a olovo.

Rick se přikrčil. Také jeho zbraň promluvila. Vystřelil celkem čtyřikrát. Ve velice rychlém sledu.

Dvě z kulek zasáhly Eddyho a srazily ho do křoví, před kterým hořel jejich oheň. Třetí kulka trefila dalšího muže ještě ve skoku, kterým se chtěl přenést do úkrytu. Čtvrtá kulka minula. Ale to už bylo po boji. Poslední z mužů se dal na útěk.

Rick se pomalu napřímil s pohledem upřeným na dva mrtvé muže, kteří ještě před chvílí tak překypovali životem. Najednou se cítil příšerně, kolena měl jako z vosku. Jako kdyby dostal výprask právě teď. Tržné rány v jeho obličeji pálily jak oheň a žaludek ho v těle tížil jak chladný kámen. Ze všech pórů se mu řinul pot. Udělalo se mu zle.

Doklopýtal k ohništi. Převalil mrtvé na záda. Potom šel ke koním. Chvíli napjatě naslouchal. Eddyho parták se ale nevracel.

Byla už téměř tma, když naložil mrtvé na koně, uhasil oheň a vyrazil směrem k Big Hole, unavený a rozbitý.

+ + + + +

Řada Čejenů se řítí s křikem a střelbou ze svahu.

Lindon Hearst pálil od boku. Dva bojovníci sletěli z koní a kutáleli se prachem. Mezi špičkami Hearstových bot se do země zabodlo těžké vrhací kopí. Seshora se snášel celý déšť šípů, které se zabodávaly do prken nebo cvakaly o náklad kamení. Než se Hearst vrhnul do úkrytu, zasáhl ještě jednoho válečníka.

„Střílej, Matte, tak střílej!“ křičel dopředu.

Spustila i Mattova puška. Ale ne zpod vozu. Matt se odhodlal k zběsile odvážnému běhu pryč od vozu, aniž by si toho Hearst všiml a nyní střílel z okraje jakési prohlubně Čejenům do boku.

Smečka okamžitě změnila směr. Matt přitiskl pažbu k rameni. Lindon Hearst vylezl zpod vozu a zase střílel od boku.

Jeden z indiánů po něm mrštil bojovou sekeru. Tomahawk se s dutým úderem zasekl do postranice jen coul od jeho hlavy. Hearst nehnul ani brvou. Teprve, když linie bojovníků přejela přes kopec do počínajícího soumraku, sáhl po násadě sekery a vytrhl ji ze dřeva.

Přicházel k němu Matt.

„K čertu, táto,“ oddychoval, „teď jsme jim to natřeli. Podívej se na to. Ten útok je stál čtyři mrtvé!“

„Byl bych radši, kdyby si nimi byla rozumná řeč,“ odvětil Hearst a zahodil znechuceně tomahawk. „Je čas. Musíme zmizet.“

Matt se podíval na vůz a vykroutil jeden šíp. „Zdá se mi, že měli spadeno výhradně na tebe.“

Hearst se drsně pousmál. Potom šli dopředu. Ann už seskočila z vozu a úzkostlivě je vyhlížela.

„Nejste zranění? Nestalo se vám něco?“

Hearst zavrtěl hlavou. „Ani škrábanec. Nastup. Matte, zapřáhni koně, okamžitě se klidíme.“

„Ve tmě?“ zeptala se Ann. „Není to ještě nebezpečnější?“

„Právě naopak,“ pravil Matt. „Ve tmě jdou s námi duchové Čejenů.“

„Jistě, potmě se nemáme čeho bát,“ přisvědčil Lindon Hearst.

„Tedy pokud jde o Čejeny. Ovšem Slatermeyer pro nás bude dvojnásobným nebezpečím. Tak nasedat! Vyrážíme.“

Pomohl Ann na vůz. Potom odvázal svého hnědáka a vylezl do sedla, zatímco Matt chystal spřežení.

„Pojedeš na východ,“ určil Hearst, když Matt zaujal místo na kozlíku. „Neloudej se.“

Koně stáli dost dlouho. Já se podívám po kopcích. Možná zjistím, kde mají Čejeni tábor a kolik jich vlastně je. Ty ale jed', Matte. O mě se nestarej. Musíme tuto noc ujet mnoho mil. Na tom záleží. Já se vrátím až za úsvitu.“

Ann se otočila a zděšeně na něj pohlédla. To už ale Hearst neviděl, protože obrátil koně a cválal pryč.

„Neboj se o něj,“ usmál se Matt. „Ten starý pirát je ve svém živlu.“ Vzal opratě a uvedl těžký vůz do pohybu.

„Bože, Matte! Proč nejede s námi? Brzy bude temná noc. Nebude přece nic vidět.“

„Otec má oči jak sokol. Má z nás tří nejlepší zrak. A co opravdu nevidí, to ucítí.“

Těžký vůz rachotil tmou. Vytvářel hluk, který byl slyšet do daleka. Matta to ale neznepokojovalo, protože věděl, že někde tam ve tmě je i jeho otec.

„Proč tady leží ta brašna?“ zeptala se Ann po chvíli. „Nemohli bychom ji hodit dozadu? Musím se tu kvůli ní krčit. Už mě z toho bolí záda.“

„Je v ní střelivo a proviant, ale taky osm tisíc dolarů, Ann.“

Ann otočila hlavu a snažila se ve tmě zachytit Mattův pohled. „To je celé jmění. Co chcete dělat s tolika penězi?“

„Podle toho bys mohla poznat, jaký tvůj manžel skutečně je,“ odvětil Matt hrdě. „On ví, že najdeme schůdnou cestu a uzavřeme smlouvu s důlní společností. Za tyto peníze přímo na místě nakoupí vozy a tahouny. Musí také zaměstnat další lidi, aby mohl otevřít novou trasu.“

„On si je svou věcí velice jistý, že, tvůj otec?“

„Tvůj manžel!“ zazubil se Matt.

„Osm tisíc dolarů je hodně. A leží mi tady u nohou.“

„Jsou to i tvoje peníze.“

„Jak to myslíš?“

„Tak jak to říkám.“

Její ruka se dotkla jeho paže a posunula se na rameno, kde zůstala. Matt si přiznal, že se mu tento dotek líbí. Otočil hlavu, našel její pohled a usmál se. „Jestli usínáš, opři se klidně o mě. Já jsem přece taky Hearst,“ řekl.

Dobře věděl, co říká. Proto taky čekal, že Ann odtáhne ruku. Ale neudělala to, tedy ne hned.

Když ji pak stáhla, opřela si hlavu o jeho rameno. To Matta udivilo a musel několikrát polknout, aby se uklidnil. Z vůně jejích vlasů se mu točila hlava, takže se musel ptát, jestli je to skutečnost.

„My dva, myslím ty a já, bychom mohli být taky zatraceně šťastní,“ řekl později, aniž by věděl, kde k tomu vzal odvahu.

Ale Ann to neslyšela, protože už usnula.

„Je to starý muž,“ pokračoval v samomluvě a jeho hlas zněl zase pevně. „A já jsem mladý. Ty jsi přece taky mladá, Ann. Mladá holka pro starého chlapa, který si tě vzal jen proto, aby si dokázal, že ještě není tak starý. Můj otec je tvrdý a zarputilý. To jsou vlastnosti, které ho ženou dál. Rozumíš mi, Ann?“

Ann neodpověděla. Její hlava sklouzla a položila se přímo do jeho klína. Matt se sklonil a jemně ji políbil do vlasů. Potom ji jednou paží objal, aby nesklouzla z lavičky. Ale udělal to docela jako muž, který je odhodlán přivlastnit si ji.

Probudila se teprve, když začalo svítat. Matt ji stiskl pevněji, aby to ucítila.

Ann otevřela ústa a dlouze si povzdechla. Potom otevřela oči a plaše se rozhlížela. Matt by ji nejraděj políbil. Odtáhl od ní však paži a práskl bičem. Ann se polekaně posadila.

K jeho zklamání neztratila ani slovo o tom, že na něm napůl ležela. Mlčky si urovnala vlasy, svázala si je a nasadila si stetson.

„Spala jsi celou dobu. Dobře a hluboce.“

„Taky jsem to potřebovala,“ odvětila.

Matt stiskl rty, šlehl opratěmi a práskl bičem. „Hněte sebou, vy herky!“

„Kde je tvůj otec?“ zeptala se a zazívala. „Ještě se neukázal?“

„Brzo se objeví,“ odpověděl a pokradmu si ji měřil. Všiml si, že se vyhýbá jeho pohledu. Koutky se mu zvedly ve spokojeném úsměvu.

Ann zvedla paže a protáhla se. „Ach, ten spánek mně udělal dobře. Ale teď mám opravdu hlad.“

„Měla jsi dobrý polštář,“ poznamenal a podíval se na ni.

Ann však hleděla přímo před sebe. „To nic nemění na tom, že jsem hladová, chlapče.“

„Až přijede otec, zastavíme. Tedy...“

„Tedy můj muž,“ sebrala mu slovo.

Matt přikývl. „No jo!“ prohlásil. Potom zastavil ve skrytu pod borovicemi.

Seskočil z vozu, odpráhl koně a nasbíral dříví. Když se vrátil Hearst, už snídali.

„Proč jsi zastavil už tady?“ zeptal se Matta nazlobeně, když seskočil ze sedla. „Hodinu jsem na vás čekal o tři míle dál.“

Ann nalila hrnek plný horké kávy. Matt jí ho vzal z ruky a šel k otci.

„Tvoje žena se už nemohla dočkat snídaně,“ řekl vyčkávavě.

Lindon Hearst byl příliš unaven, než aby se dál dohadoval. Vzal od Matta hrnek a napil se. Potom se spokojeně usmál.

„Několikrát jsem v noci zametal stopu našich kol. Čejeni nás jistě ztratili. Každopádně nás tak brzy nenajdou.“

Matt se beze slova uznání odvrátil a šel k ohni.

„Jakmile si hnědák odpočine, pojedu k Big Hole a trochu se tam porozhlédnu,“ řekl přes rameno.

Hearst zvolna přišel k ohni.

„Jsme na tom ale dobře, Matte,“ pravil zamyšleně. „V noci jsem si spočítal, že nic neztratíme, když se vyhneme Big Hole ještě o něco jižněji. Slatermeyer se bude divit.“

„Sedni si a něco sněz,“ řekla Ann, aby na sebe upozornila.

„Nemám hlad,“ řekl Hearst. „Než vůbec něco spolknu, musím se prospat. Pak budu zase na nohou, než se Matt vydá k Big Hole.“

Dopil kafe a šel odsedlat koně.

Ann za ním zklamaně hleděla.

Matt to viděl a usmál se. „Takový je tvůj manžel. Tady venku zná jen svůj cíl.“

Ann mu vzdorně pohlédla do očí.

Matt se snažil nasadit lhostejný výraz. „Copak pro něj nemáš pochopení?“

„Přestaň se posmívat,“ zasyčela.

Mattův pohled přešel po jejích vypasovaných jeansech. „No,“ zamumlal nepřítomně, „ale mohl své ženě aspoň popřát dobré ráno.“

„Lehnu si pod vůz,“ zavolal Hearst. „Vzbud' mě, než pojeděš!“

Matt mávl rukou na znamení, že rozuměl.

Hearst strčil sedlo pod vůz, vlezl po čtyřech za ním, zabalil se do deky a ve vteřině usnul.

Ann vstala a protahovala se, přičemž jí vůbec nevadilo, že ji Matt upřeně pozoruje.

„Já se tedy půjdu kousek projít, když s pánem není žádná řeč,“ prohlásila kousavě.

Matt vstal. „Musíš zůstat tady, Ann, kde na tebe vidím a můžu tě chránit.“

Ann si ho změřila pohledem, který si neuměl zařadit. „Budeš si muset vymyslet něco jiného,“ řekla. „Hru na ochránce totiž nesnáším.“

Odvrátila se a odcházela od vozu. Matt se za ní díval. Poprvé si uvědomil, jak má omamně ženskou chůzi, jak se vlní v bocích a jak krásná je ta žena. Vzal pušku, zašlapal zbytky ohně a vydal se na blízký pahorek, aby mohl sledovat okolí. Přitom uvažoval, kde doposud nechával oči.

O čtyři hodiny později probudil otce a osedlal hnědáka, aby vyrazil k Big Hole.

„Za hodinu vyjedu,“ řekl Lindon. „Ale pokusím se najít cestu asi o tři míle jižněji.“

„Jistě, táto,“ odvětil Matt. „Já už si vás najdu.“

„O nic se nepokoušej. Hlavně na Slatermeyera neútoč. Jenom zjisti, kde se zdržuje.“

Matt přikývl.

Lindon Hearst poplálal syna po rameni, otočil se a vydal se do kopce, na jehož vrcholku hodlal zaujmout hlídku.

Ann se vrátila k vozu. Matt neměl dobrý pocit, protože jí v očích sršelo jak kočka.

„Ty prostě odjedeš, aniž bys mi řekl slovo?“ zeptala se.

Matt se zmateně pousmál. „Chtěl jsem zrovna jít za tebou.“

„Slyšela jsem v noci každé tvoje slovo,“ řekla a uhladila si blůzku.

Matt překvapeně zamrkal a rozpačitě si olízl rty.

„Co ta slova měla znamenat, Matte?“

Matt přešlápl z nohy na nohu, přehodil koni uzdu přes hlavu a vyšvihl se do sedla. „Zapomeň na to, Ann,“ zachraptěl. „Zapomeň, co jsem říkal. Rozumíš?“

Ann přimhouřila oči. Zapřela ruce v bok a nebezpečně se usmála. „Ty mrňavý zbabělče.“

Matt se napřimil a zatřepal rukou. „Později, Ann,“ vyhrkl a ohlédl se k pahorku. „Promluvíme si o tom později, slyšíš?“

Ann odstoupila a přátelsky se usmála. „Dávej si na sebe pozor, chlapče. Slatermeyer je nebezpečný. Neriskuj. Mysli taky trochu na mě.“

, Ann,“ řekl Matt ztěžka. „Spolehni se na mě. Já tě ze všeho dostanu.“ Jeho pohled přelétl zase k pahorku. „Úplně ze všeho.“

Přišla ke koni a položila Mattovi ruce na stehno. „Myslím, že tě miluji, Matte. Určitě to tak je, i když jsem ještě zmatená.“

Matt zatínal zuby. „To mi budeš muset říct ještě jednou, Ann. Až se vrátím.“ Hlas se mu zachvěl.

„No nevím,“ usmála se Ann plaše a ustoupila. „Nechci tě k ničemu nutit.“

Matt se ohlédl po kopci, kde ležel ve skrytu jeho otec a sledoval okolí. Potom se zase podíval Ann do očí. Nedostal ze sebe ani slovo.

„Dávej na sebe pozor,“ připomněla mu Ann ještě jednou. „Slatermeyer je podlý a mazaný.“

„To umím být taky, Ann,“ odvětil Matt. Otočil hnědáka, nasadil mu ostruhu a vystřelil pryč.

Slatermeyer vztekle odhodil plechový hrnek. „K čertu, já nechci vědět, kde jsou Čejeni. Jediné, co mě zajímaje Hearstův vůz!“

nadával. „Kde trčí Eddy? Ještě není v dohledu?“

„Ne, šéfe,“ odpověděl muž, který stál před ním. „Po Eddym ani stopy. Ale jsou tu rudoši a jestli se s nimi nedomluvíme neboje nezastrašíme, napadnou nás. Náš tábor je jim tady trnem v oku. Možná si myslí, že tu chceme hledat zlato.“

Slatermeyer si odplivl. „To mě ale nezajímá. Chci vědět, kde je Eddy. Taky by mě zajímalo, jestli Virgil mezitím nenašel Hearsta. Jelikož vás platím dobře, tak mě ani nenapadne, abych to zjišťoval sám. Tedy zatím ne.“

„Jezdci!“ vykřikl jeden z mužů na hlídce. „Někdo sem jede!“

Slatermeyer se otočil. Hluboko dole se v kaňonu vynořili dva jezdci.

Slatermeyer přimhouřil oči a zvolna vyšel ze stínu Big Hole do prudkého slunečního svitu. Kolem něj se shromáždilo sedm mužů a všichni upírali oči do kaňonu. Potom ze skály slezl i hlídač a připojil se k nim.

Big Hole byla skála vysoká asi sto stop a tvořila podivuhodný tvar brány. Osaměle se tyčila na kraji kaňonu Ripp, vysoko nad prérií. Z ní měl zvěd přehled o širokém okolí.

Jezdci tam dole se blížili jen pomalu. Pokud projížděli stínem, nebyli téměř vidět.

„To je Eddy,“ prohlásil jeden z mužů.

„Nesmysl,“ zavrčel Slatermeyer. „Eddy má u sebe Joshuu a Jeffersona. Já tam vidím jen dva chlapy. A Virgil to taky není. Ten jel sám.“

Muži napjatě hleděli. Nikdo z nich však nemohl rozeznat nic konkrétního. Jezdci byli jen jak tmavé tečky.

„To jsou Hearstové!“ vyhrkl jeden, který se jmenoval Earl a patřil ke Slatermeyerovým nejbližším důvěrníkům. „To je starý Hearst a ještě jeden člověk.“

Slatermeyer si skepticky okusoval ret.

„Oni nás hledají,“ dohadoval se Earl a přistoupil ke Slatermeyerovi. „Vůz nechali někde stát a chtějí s námi bojovat.“

Slatermeyer si odplivl. „Tomu nevěřím. Starý ví, že tu nejsem sám. Ne, takový blázen není.“

„Dívejte se!“ ozvalo se několik mužů najednou. „Zastavili.“

„K čertu,“ zavrčel Earl. „Jsou to Hearstové, šéfe! Hledají nás. Ale nezdá se, že by nás už viděli.“

Slatermeyer zatínal pěsti. „Osedlejte koně!“ houkl přes rameno.

Muži se dali do pohybu. Popadli sedla a běželi ke koním. Slatermeyer se otočil na podpatku.

„Blummere! Zůstaneš na místě a budeš hlídat, aby nás nečekaně nenapadli Čejeni.“

Blummer, který prve hlídal na samém vršku skály, zvedl ruku, že rozumí. „Dobře. Vráťím se na své místo.“

Slatermeyer šel za ostatními a o něco později už cválal se svými muži k ústí bočního kaňonu, aby mohl přijíždějící napadnout od jihu.

Blummer byl čtyřicátník, který odjakživa pracoval pro Wells Fargo. Zůstal stát na nevelké plošince a díval se za ostatními. Když se mu ztratili z očí a usadil se i zvržený prach, otočil se a pospíchal skrz skalní bránu k úzké stezce, která šplhala na její vršek. Právě v okamžiku, kdy vyšel ze stínu, na něj někdo zavolal.

„Hej, Blummere!“

Blummer se zarazil. Jako by zkameněl! Samozřejmě nezapomněl, jak se jmenuje, ale zavolání ho velice překvapilo.

„Otoč se, Blummere!“ poručil hlas. „Ale udělej to zatraceně pomalu.“

Blummer se otočil a hleděl do očí Ricka Hearsta, který vystoupil ze stínu oblouku jen tři kroky od něj.

„Ricky, k čertu,“ zahučel Blummer zděšeně.

„Přivezl jsem Eddyho a Joshuu,“ řekl Rick. „Támhle stojí Jeffersonův kůň. Chyťte si ho, než ho roztrhají šelmy.“

Blummer civěl do hlavně Rickovy pušky.

„Pozdravuj ode mě Slatermeyera,“ prohlásil Rick. „Ať mě nechá na pokoji, jinak mu zatopím pod zadkem.“

Blummer polkl. „Kde je Jefferson?“

„Asi sedí někde u potoka a chladí si nohy,“ odpověděl Rick. „Ty se teď taky proběhni a nezapomeň to Slatemeyerovi vyřídit. Pokud chce ale zaklepat na pekelnou bránu, ať si za mnou klidně jede. Koneckonců má u mě něco schované.“

Blummer si promnul obličej a otřel si zpocenou dlaň o kalhoty. Rickova tvář byla tak zřízená, že ho skoro nepoznal. Ale hlas a oblečení samozřejmě patřily k Rickovi.“

„Všechno vyřídím,“ slíbil.

Rick pozměnil směr své pušky. „Tak utíkej, Blummere, abych mohl zmizet i já. Ale varuji vás ještě jednou, abyste na mě nezkoušeli uspořádat štvanici! Slatermeyerovi řekni, že mě zajímá pouze on. Nikdo jiný!“

Blummer zamrkal a proběhl skalní branou. Neodvážil se ani ohlédnout. Ten podivný žlutavý svit v Rickových očích mu prozradil, co by ho čekalo, kdyby se o něco pokusil.

Po chvíli za sebou uslyšel dusot kopyt. Teprve tehdy se ohlédl. Jediné, co z Ricka Hearsta viděl, byl oblak prachu vzdalující se na sever.

Blummer škulbl nabíjecí pákou a vystřelil několik ran do vzduchu. Slatermeyer a ostatní již dorazili k těm dvěma záhadným jezdcům. Střílel, než od nich uslyšel odpověď. Potom osedlal koně a vyrazil vstříc mužům, kteří přivázeli mrtvého Eddyho a Joshuu, kteří byli přivázaní na svých koních.

„Byl tu Hearst!“ zalapal po dechu, když zastavil před Slatermeyerem.

„Starý Hearst?“ vyprskl Slatermeyer vztekle a střelil pohledem po mrtvých visících v sedlech.

„Rick Hearst!“ odpověděl Blummer a ukázal k Big Hole. „Najednou se tam objevil. Nechápu, odkud přijel.“

Slatermeyer myslel, že se přeslechl. „To nemyslíš vážně, Blummere! Ricky, ten hráč? Ten věčný ožrala zabloudil do téhle divočiny?“ Vztekle se zachechtal.

Ale Blummerův výraz mu hned vzal smích. Zamyšleně pohlédl na Eddyho a Joshuu, kteří oba bývali dobří střelci a měli spoustu zkušeností. Nešlo mu zkrátka do hlavy, že by to byl zrovna Ricky Hearst, kdo je poslal do věčných lovišť.

„Musíme sebou hodit!“ prohlásil Earl drsně. „Za chvíli toho sviňáka doženeme. Pokud jel na sever, tak může mířit jenom k San Bleero. Ta krysa jistě doufá, že ji tam nahoře nenajdeme. Ale já se

tam zrovna vyznám. Znám tam nahoře každou díru.“

Slatermeyer se krátce zamyslel. Potom přikývl.

„Dobrá, Earle! Veď nás k San Bleero. Ani nevíš, jak dlouho čekám na to, až to tomu bastardovi jednou provždy spočítám. Pitte, Jime! Pohrbíte ty dva a počkáte tady, dokud se nevrátíme.“

„A co Hearstův vůz?“ zeptal se jeden z mužů. „Virgil ho jistě už vystopoval. Než se vrátíme ze San Bleero, budou už daleko na východě, takže budeme mít co dělat, abychom je dohnali. Třeba chce Rick Hearst právě tohle.“

Slatermeyer mávl rukou. „Ten vůz kdykoliv dostihneme. Ted’ chci Ricka Hearsta, abych mu vysvětlil, že mi nic takového nesmí dělat beztrestně. Ten zmetek! Já mu urvu uši. To se musí všichni dozvědět. Earle! Jaký může mít náskok? Chci přesně vědět, kdy toho hajzla dostaneme.“

„Pokud budeme mít před očima jeho stopu, můžeme být za tři hodiny zpátky.“

Slatermeyer pokýval hlavou. „Dávej pozor na dynamit!“ otočil se ještě na Pitta, šedovlasého veterána. Potom vyrazil jak zběsilý a muži se pustili za ním.

Rickovu stopu našli hned za Big Hole a mohli začít se stíháním.

Earl se zazubil jak zloděj, který odnesl svou kořist do bezpečí. „Jasná a zřetelná jak nápis nad saloonem. Toho čubčího syna dostaneme během hodiny.“

Rozjeli se na sever a sledovali Rickovu stopu.

Ale uplynula hodina a druhá a nakonec i třetí. Slatermeyer dal zastavit a upřel na Earla pronikavý pohled.

Earl sesedl, aby si Rickovu stopu podrobně prohlédl. „Má dva koně a střídá je,“ řekl pak omluvně. „Předtím to nešlo poznat.“

„Tak to vidíš aspoň teď!“ zasyčel Slatermeyer. „Tak co, má proti nám šanci?“

„Šanci nemá. Už míli jede špatně. Ted’ bude muset až do San Bleero. Jenomže odtud nevede žádná cesta. Bude se muset otočit. Vsadím tisíc ku jedné, že nám vjede přímo na mušku. Můžeme si tu na něj vlastně počkat.“

O tom ale nechtěl Slatermeyer ani slyšet. Smečka se tedy dala po

krátké pauze zase do pohybu. Ale když slunce zapadalo a snášel se večer, Ricka stále neměli.

Slatermeyer se ale nedal odradit, když se navíc Earl dušoval, že se Rick musí každou chvíli objevit.

Jenomže z ničeho nic se Rickova stopa rozplynula!

Slatermeyer zastavil. Muži sesedli a prohledávali okolí. Nemohli tu zatracenou stopu najít. Přišla noc a Slatermeyer musel zavelet, že na místě rozbijí tábor.

„Ten bastard se tady vyzná,“ prohlásil jeden z mužů. „Řekl bych, že asi líp než Earl.“

Earl po něm střelil vzteklým pohledem a dál trval na svém, že jim Rick vjede přímo před hlavně.

+ + + + +

Lindon Hearst zastavil spřežení, seskočil na zem a vypřáhl koně. Ann zůstala sedět a chvíli čekala, jestli se Lindon nevrátí, aby ji pomohl z vozu. Měl však práci s koňmi.

Zatímco odváděl koně a chystal jim pytle s ovsem, slezla z vozu a zůstala stát vedle předního kola.

„Nepostávej tu, Ann!“ zavolal Hearst, když si ji všiml. „Najdi dříví na oheň.“

„Jsem ráda, že na mě myslíš alespoň s prací!“ odvětila nazlobeně a otočila se.

Lindon Hearst ji neposlouchal, protože najednou uslyšel dusot kopyt. Otočil se tím směrem a zděsil se.

„Ann, zpátky k vozu!“ vykřikl a popadl pušku. „Schovej se!“

Ann se skokem otočila a zděšeně se rozhlížela. Potom se rozběhla k vozu. Tísnilo ji čiré zděšení. Nikde nic neviděla. Ale nyní už také slyšela dusot kopyt.

Hearst se ukryl za stromem s puškou připravenou ke střelbě. Po tváři mu stékal pot a pátil ho v očích.

Potom poznal, že se jedná jen o jednoho jezdce. Chvíli nato se také objevil. Vynořil se na mírném návrší a sjížděl směrem k nim. Byl to Matt.

Hearst vyšel zpoza stromu.

Ann oběhla vůz. Byla bledá. Ještě se jí chvěla kolena.

Lindon Hearst zamával winchestrovkou. Byl rád, že vidí Matta. Pak se ale zarazil.

Ann utíkala Mattovi naproti!

Hearst sklopil pušku a přimhouřil oči. Matt u ní zastavil, seskočil z koně a na okamžik ji dokonce objal. Pak oba pospíchali k Hearstovi.

Lindon Hearst se usmál. Ti dva k sobě měli hezký vztah. To ho těšilo.

Přicházeli vedle sebe vysokou travou. Matt vedl koně na uzdě.

„Buď zdrav, Matte!“ řekl Hearst, když se před ním zastavili „Jsem rád, že tě vidím živého a zdravého.“

„Všechno šlo hladce!“ hlásil Matt. „Nepotkal jsem cestou živou duši až na tři chlapy, které jsem pozoroval u Big Hole.“

Ann se vylekaně podívala z jednoho na druhého.

Hearst o krok ustoupil a zamračil se.

„Chceš říct, že jsi neviděl Slatermeyera a jeho mužstvo?“

Matt přikývl. „Jasně. Přesně to chci říct. Ti tři asi patřili k jeho lidem, ale neviděl jsem ani jeho, ani ostatní. Proto jsem si celou dobu dělal starosti. Myslel jsem si, že už bude tady. Někde poblíž.“

Hearst zavrtěl hlavou a vzal Ann kolem pasu.

„Tady ne, Matte. Celou cestu přes planinu Wabra jsme neviděli žádné jezdce. Zdá se, že jsme setřásli i Čejeny.“

„Ale Slatermeyer musí být někde tady.“

Hearst se uchechtl. „Mám snad oči, chlapče.“

Matt pokrčil rameny. „Tak já tedy nevím.“

„Čert ví, jaké má Slatermeyer cíle. V zádech ho nemáme. Tedy zatím ne. Nemotají se kolem nás ani Čejeni.“

„Nerozumím tomu,“ řekl Matt.

„Pojď, chlapče. Sedni si do stínu. Postarám se o koně a rozdělám oheň. Dnes jsme jeli dobře. Mám dobré tušení jako už dlouho ne.“

Přitáhl Ann k sobě a políbil ji na čelo.

„Nesmíme chválit dne před večerem, to jistě ne,“ zasmál se. „Proto taky říkám jen to, že mám dobré tušení. Nic víc.“

Ann se podívala Mattovi do očí a odtáhla se z Lindonova objetí.

„Tak se pojd'me najíst,“ řekla.

„Ovšem,“ řekl Hearst, vzal Mattovi uzdu z ruky a vedl koně do stínu.

„Jsem šťastná, když jsi tady,“ zašeptala Ann.

Matt se zhluboka nadechl a díval se za otcem. „Přemýšlel jsem o nás,“ řekl.

„A co?“

Matt jí pohlédl do očí. „Nejde to! To bych mu nemohl udělat.“

„Jenomže tak uděláš něco mně!“ zasyčela.

„Nejde to,“ zopakoval a chtěl odejít.

Zadržela ho. „Od té doby, co jsem s tvým otcem, mi vypráví, jací jsou všichni Hearstové chlapi. Ale zdá se mi, že sám až tak moc nevěří tomu, co o nich vypráví.“

„Tím myslíš mě?“

Ann přikývla. „Víš, trochu si myslím, že jsi zbabělý.“

„Je to můj otec, Ann! Nemůžu mu takto vrazit dýku do zad.“

Ann se navztekane odvrátila. „Hearstové, ti velcí muži, o sobě umí jen mluvit. Jak mě to nudí. To si neumíš představit.“

Nechala ho stát.

Sundal si klobouk a otřel si čelo. Potom šel za otcem, aby mu pomohl s rozdělováním ohně.

+ + + + +

Za dvě hodiny táhli dál.

Matt a Ann byli zase na voze, Lindon Hearst jel vedle.

Byl další horký den pozdního léta. Vedro je deptalo, takže spolu ani nemluvili. Byli na cestě asi tři hodiny, když tu před sebou spatřili jezdce.

Ani Matt ani Lindon ho neviděli přijíždět. Najednou se jim ocitl v cestě. Jednoho koně za sebou na uzdě, nohu pokrčenou před sebou a balil si v klidu cigaretu.

Matt přitáhl opratě.

„Ricku!“ vykřikla Ann. „Ricky!“

Lindon Hearst zastrčil pušku do pouzdra a zastavil vedle vozu. „Ricku, chlapče!“ zaradoval se.

Rick zastrčil cigaretu mezi nateklé rty, zapálil ji a krokem se rozjel k nim.

„No není to radost!“ zazubil se. „Hearstové se scházejí uprostřed téhle výhně.“

Lindon Hearst si posunul klobouk a nedůvěřivě si syna prohlížel. „Kde ses tady vzal, u všech čertů?“

Rickův škleb se ještě rozšířil. „To je ale dotaz. Jedu ze Sucholight. A mám jen jediné přání, totiž abych tam byl zase zpátky.“

Lindon, Matt a Ann si vyměnili udivené pohledy.

„To je uvítání,“ poznamenal Rick. „Děkuji za vaše nadšení. Ještě slovo a spustí se mi slzy.“

„Asi chápeš, že jsi nás trochu překvapil,“ poznamenal Hearst.

„Já počkám, až si zvyknete.“

Hearst přimhouřil oči. „Znamená to snad, že jsi najednou dostal rozum?“

„Ted' zase překvapuješ ty mě,“ zasmál se Rick. „Mám dva koně. Jeden je pro Ann. Když jsem se od Shermana dověděl, co se vám přihodilo, vydal jsem se okamžitě na cestu a teď jsem tady. Bohužel trochu pozdě. Sjel jsem ze směru. Měl jsem vás dohonit už před třemi dny.“

Matt se nevesele uchechtl. „O Ann si nemusíš dělat žádné starosti. Ty rozhodně ne.“

„Jenomže já jsem si je dělal,“ odsekl Rick.

„Můžeš se v klidu vrátit,“ odvětil Matt.

Lindon Hearst si Ricka zamyšleně měřil. „Opravdu hodláš odvézt Ann zpátky do Sucholight?“

Rick rozhodil rukama. „Jenže vzdálenost do města to asi všechno řeší. Bohužel jsem nejel tak rychle, jak jsem chtěl.“

Matt se opovržlivě ušklíbl. „No jistě. Židle v saloonu a sedlo jsou dvě odlišné věci.“

Rick to přeslechl. Prohlížel si těžce naložený vůz. „Šedesát mil za těch pár dní, to je výkon.“

„Nejtěžší část cesty máme teprve před sebou,“ odpověděl Lindon

Hearst. „Ale poradíme si.“

„O tom jsem hluboce přesvědčen. Přesto by se víc vyplatilo nakupovat akcie železnice. Ovšem jakou roli hraje, jestli člověk obětuje peníze nebo vlastní pot.“

Potom pobídl koně stranou a ukázal na východ. „Tak dál! Kupředu! Jdu do toho s vámi. Ale ne kvůli odměně. Máme jen společnou cestu. Chci zjistit, z jakého dřeva jsou karetní stoly v Sonoře.“

„Já tomu stále nemůžu uvěřit,“ pravil Matt. „Jakými cestami jsi nás sledoval? Neviděl jsi Slatermeyera?“

„Slatermeyer je v San Bleero.“

„Cože?“ vyhrkl Hearst nevěřícně a pobaveně zároveň. „Jak jsi na to přišel?“

„Viděl jsem ho tam.“

„U San Bleero?“ Matt ohrnul nos. „Tam nahoře jsou tak akorát duchové. Slatermeyer provozuje svoje obchody se živými lidmi. – Jedeme dál, otče! Však my zjistíme, kde Slatermeyer trčí.“

„Dřív než za dva dny si s ním nemusíme dělat starosti,“ řekl Rick. „Ale pak bude tady. Se vším, co má k dispozici.“

„Tys ho tam opravdu viděl?“ zeptal se Hearst. „Cos tam hledal? Věděl jsi přece, kudy jedeme. Jak ses dostal do San Bleero?“

„Čert ví, kterou skálu považoval za San Bleero,“ zavrčel Matt.

„Nechej Ricka odpovédět,“ řekl Hearst podrážděně.

„Ničilo mě horko, takže jsem jezdil jen v noci. Najednou jsem se ocitl v San Bleero.“

„Jak to vlastně vypadáš, Ricku?“ ozvala se Ann. „Taky pod tebou padl kůň?“

„Tak to nebylo. Sletěl jsem jen já. V noci, když jsem usnul.“

„Podívejte se na jeho brašny. Ty byly jistě plné, když vyrazil na cestu. Plné whisky. Mám pravdu?“ řekl Matt.

Rick se zazubil. „Opravdu mě dobře znáš, to se musí nechat.“

Matt pohlédl na otce. „Teď už chápu, jak se ocitl v San Bleero. Ta jeho opilá hlava měla stromy a keře za Slatermeyerovy lidi.“

„Na vašem místě bych svižně pokračoval v cestě,“ řekl Rick. „Máte dva dny. Dva dny šibeniční lhůty.“

„Jedeme!“ poručil Lindon. „Přivaž koně za vůz, chlapče. Ať je to jak chce, jsem rád, že jsi tady.“

Matt se rozjel. Rick mlaskl na koně a popojel za vůz. Za jízdy uvázal náhradního koně. Otec poodjel od vozu a počkal na něho. Potom spolu jeli dál bok po boku. Rick se usmíval.

+ + + + +

Když se snášel soumrak, dostali se k výběžkům hor. Krajina byla velice nepřehledná. Matt přesto zastavil, aby tu přečkali noc. Rick se tomu podívil.

Popojel a zastavil vedle otce.

„Chcete nocovat tady? Proč nejedeme dál?“

„Tíše,“ sykl Matt.

„Co se děje?“ zeptal se Rick a napíнал zrak. Nic neviděl ani neslyšel.

„Indiáni,“ řekl Hearst tíše.

Rick si všiml, že Ann zalezla pod kozlík. Otec a Matt svírali v rukou pušky.

Rick pomalu vytáhl pušku a tíše cvakl nabíjecí pákou.

„Je tu jen jeden,“ zašeptal nakonec Hearst. „Jed’ pomalu dál, Matte. Ricku, drž se u vozu. Ten rudoch dřepí za támhle tím skaliskem. Čeká na nás. Asi chce jednoho z nás odstřelit. Ten se bude divit. Já mu vpadnu do zad.“

Matt se rozjel. Spřežení pomalu vykročilo.

Rick popojel k vozu a díval se po otci, který se nacházel na opačné straně.

Lindon Hearst najednou zmizel.

Rick pod rukou stiskl pažbu winchestrovky a napíнал oči ke skalisku, ke kterému jeli.

Rick se držel těsně u vozu. Neviděl tam žádného indiána. Ale ani otec se neukazoval.

V tom Matt vyskočil ze sedátka, pustil otěže a pozvedl pušku.

Vystřelil dvakrát a tak rychle za sebou, že se výstřely slily v jeden.

Ani ne padesát yardů před nimi se z hustého keře vymrštila postava čejenského bojovníka a svalila se bezvládně do trávy.

Rick o tom indiánovi neměl ani tušení.

Spřežení zastavilo. Matt seskočil z vozu a s puškou v ruce se rozběhl vpřed.

Rick seskočil z koně a následoval ho. Z boku přijížděl otec. Ten pak také sesedl.

Stáli kolem mrtvého bojovníka. Matt ho převalil na záda a sklonil se nad ním.

„Byl zatraceně rychlý,“ pravil Lindon. „Měl jsem ho už třikrát na mušce, ale pokaždé se mi ztratil. Tys ho zabil, Matte?“

Matt se napřímil. „Za chvíli se probere. Kulka ho jen škrábla a omráčila ho. Podívej.“

Hearst se sklonil nad indiánem.

„Měls ho trefit líp. Co teď s ním? Jistě je to zvěd.“

Matt vytáhl kolt.

„Počkej, Matte!“ okřikl ho otec. „Nesmíme udělat žádnou hloupost. Nejprve musíme zjistit, co tady dělá. Zeptáš se ho. Domluvíš se s ním, ne?“

„Zkusím to,“ řekl Matt a obešel keř, za kterým se rudoch původně skrýval. Vrátil se s henryovkou.

„Podívej se na to, táto. Zbrusu nová. Zajímalo by mě, kde ji ten prevít sebral.“

„Když je mezi svými, taky o nás jistě mluví jako o prevítech,“ řekl Rick.

Ale otec ani Matt na jeho poznámku nedbali. Znuděně pozorovali bojovníka a čekali, až se probere z bezvědomí.

Čejen byl úplný mladík. Když konečně procitl a uviděl nad sebou tři bělochy, zakoulel v úleku očima a snažil se odplazit.

Matt k němu přiskočil a opřel mu hlaveň pušky o krk. Pak promluvil řečí, které Rick nerozuměl.

Čejen zůstal ležet a bázkivě vzhlížel na Matta. Matt k němu promluvil rychle a zuřivě.

Indián zavrtěl hlavou a opatrně vstal.

„Co to říkal?“ zeptal se Lindon.

Matt otočil hlavu. „Prý nic neví. Dělá, jako by sem spadl z nebe, bastard.“

„Tak ho přinut', ať mluví,“ zavrčel Hearst. „Musíme zjistit, jestli na nás mají Čejeni spadené nebo ne.“

Matt zase něco řekl. Čejen odpověděl. Ale ne k Mattově spokojenosti. Udeřil pěstí.

„Co to říkal?“ štěkl Hearst. „Říkal přece něco!“

Matt se s funěním zastavil. Vařil zlostí. „Nic! Nic neřekl! Ale počkej, hned bude mluvit, jinak bude mlčet už navždy.“

Přistoupil k Čejenovi, který se převálil na všechny čtyři a pomalu vstával.

Vtom Matta dloubl bratr puškou do zad. „Uděláš to ještě jednou a skončíš vedle něj na zemi, Matte.“

Matt zkameněl. Lindon Hearst se zamračil. „Co to do tebe vjelo?“ štěkl.

„Nejel jsem za vámi, abych se díval na tohle,“ odpověděl Rick sebejistě.

Matt se otočil a podíval se na pušku, která mu mířila na břicho. Potom pohlédl Rickovi do očí. „Dej tu pušku pryč, Ricku, nebo uvidíš, jak se zapomenu.“

„Chceš závodit s kulkou, kterou mám v hlavni?“ zeptal se Rick suše.

„Ricku,“ zasyčel Lindon Hearst.

Rick sklonil zbraň. Odstrčil Matta a přistoupil k indiánovi, který se nejistě díval z jednoho na druhého.

Rick se na něj přátelsky zašklebil. „Poslouchej, darebáku! Odkud jedeš a kam míříš? Snad sis nevyhlédl náš vůz za kořist? Tam mluv!“

Čejenův pohled potemněl. Řekl něco, čemu Rick nerozuměl.

„Co to říkal?“

„Totéž, co mně,“ odvětil Matt. „Prý je sám a jede ze severu.“

„Tak ho prostě necháme běžet, k čertu,“ otočil se Rick na otce.

„Podívej, Ricku,“ odkašlal si Hearst „Může nás všechny ohrozit.“

„Proč si to myslíš?“

„Já znám riziko!“ odsekl Hearst.

„Máme mu snad dát najíst a napít a poslat ho s přáním šťastné

cesty pryč?“ zeptal se Matt zuřivě.

„No jistě, k d'asu!“ odvětil Rick.

„Najdi jeho koně, Ricku,“ poručil Hearst.

Rick bezvýrazně pohlédl na otce.

„Dělej, co ti říkám nebo si jdi po svých!“ řekl Lindon Hearst tvrdě.

Dlouhý okamžik si otec se synem hleděli do očí. Potom se Rick otočil na patě a běžel zpět k vozu, kde čekala Ann. Dožadovala se odpovědi, co se stalo s indiánem. Rick ale nic neřekl, skočil na koně a jel pryč.

V posledním světle končícího dne našel za skalami indiánova koně. Mustang však nebyl uvázan a před cizím jezdcem prchal. Rick se ho pokusil chytit. Ale drobný, houževnatý mustang byl rychlejší než Rickův hnědák. Po pár zbytečných pokusech Rickovi zmizel ve tmě.

Když se Rick vrátil k vozu, indián byl svázaný za vozem. Ani Matt, ani Hearst se na nic neptali. Nic jiného od Ricka nechtěli. Táhlí dál. Až do noci. Ve skrytu převislé skalní stěny rozbili tábor. Rick pohrdl večerí a okamžitě usnul.

Rick nebyl muž stavěný na divočinu. I jeho spánek byl podle toho hluboký a bezstarostný. Když se probudil, byl Čejen pryč.

„Kde je indián?“ zeptal se Rick otce. „Nechali jste ho tedy jít?“

Lindon Hearst neodpověděl.

„Hearst-Line, chlapče, je velký podnik,“ řekl pak těžkopádně. „A jeho historie je psána krví. Vždycky jsem byl nucen k drsným věcem. Ale všechno to bylo pro blaho země! Tisíc osadníků najde novou obživu, pokud otevřeme tuto trasu. Ale to je zatím budoucnost. Teď jde jen o naši bezpečnost. Musíme projet!“

„Teď už chápu, proč jsem vždycky měl těch velkých cílů tvého podniku plné zuby,“ odvětil Rick.

Rick se odvrátil. Matt ho rychle dohonil a zastoupil mu cestu. „Bohužel nemám žádnou whisky, jinak bych ti dal napít,“ řekl s úsměvem.

„Je tu ještě jeho mustang, Matte,“ řekl Rick. „Snad to pro podnik nebude mít následky. Přál bych vám to, už kvůli sobě, protože bych

taky rád zůstal naživu. Ten rudoch nejspíš lhal, ale kdybyste ho nechali jít, bylo by to přátelské gesto.“

„Úplně zbytečné gesto,“ zavrčel Matt.

„To nemůžeš vědět. Jeho soukmenovci ho budou hledat. Víte přece, jak jsou Čejeni zarputilí.“

Zvedl své sedlo a šel ke koním.

Otec se po něm otočil. „Nebudeš nic jíst, Ricku? Ann uvařila kafe.“

„Ted' nespoknu ani sousto,“ odpověděl Rick přes rameno.

„To dlouho nevydržíš,“ poznamenal Hearst.

„Nech ho být,“ řekl Matt. „On je zvyklý rozehrát si před každým jídlem žaludek whisky. V tom mu ale nemůžeme sloužit, náfukovi.“

„Sbalíme věci a jedeme dál,“ řekl Hearst podrážděně.

+ + + + +

Slatermeyer se nasupeně rozhlížel. Z očí mu sršely blesky.

„Však my je najdeme,“ prohlásil Earl. „Hearst se vyhnul Big Hole jižním směrem. Není přece možné, aby jeho kára dostala křídla.“

Slatermeyer si odplivl a zachmuřeně se díval, jak Earl sundává sedlo vyčerpanému koni. „Samozřejmě, že nemají křídla,“ zavrčel po chvilí. „Já se spíš obávám, že vám neprospívá ten pohodlný život v Sucholight. Seber se Earle! Ty snad nejsi slepý jen na jedno oko, ale na obě.“

„Tys mi poručil jet jenom k Wells Arroyo,“ hájil se Earl uraženě.

„Lindon Hearst tam tudy musel projet!“

„Hearst je mistr v zametání stop,“ ozval se Blummer a přišel blíž. „Zná celou spoustu triků. Když pomyslím jen na to, že nás jeho drahoušek Ricky zavlekl až do San Bleero! Přitom si všichni ve městě mysleli, že se Ricky o otcův podnik ani v nejmenším nezajímá.“

„Dej mi pokoj s Rickym!“ štěkl Earl. „A proč mu vlastně pořád říkáš Ricky?“

Blummer se zazubil. „Protože vím, že ti to jde na nervy. Každopádně od San Bleero.“

Earl zatnul pěsti. „Ještě slovo a zadupu tě do země, že už neodlezeš!“

„Klid!“ křikl Slatermeyer. „Držte huby!“

Ze skalního labyrintu vyjel jezdec a mával na ně.

Slatermeyer schoval do kapsy cigaretu, kterou si právě chtěl zapálit a vykročil jezdcí vstříc. „Co je Jime?“

„Jede sem Virgil!“ zavolal Jim. „Myslím, že pro nás má dobrou zprávu.“

Zatímco Jim přejel k ohradě z las a slezl z koně, upřely se oči čekajících mužů na ústí soutěsky, ze které prve vyjel Jim. Netrvalo dlouho a uslyšeli dusot kopyt. O chvíli později ze soutěsky vyrazil Virgil v plném trysku a hnal se k táboru.

„Konečně!“ zavrčel Slatermeyer.

Virgil byl hubený třicátník. Byl dost malý, ale měl takovou hbitost, že by se mu nevyrovnal snad ani žádný indián. Jel na černém koni, který byl šedý samým prachem. Virgil měl za sebou dlouhou cestu. Ale bylo to vidět jen na koni. Virgil zastavil a seskočil ze sedla v nejlepší formě.

„Zdravíčko, šéfe,“ zazubil se a zvedl ruku. „Hearstové jedou přímo k Long Peak nějakých dvacet mil odsud.“

Slatermeyer si posunul stetson do týla. „Takže už mají prérii za sebou?“

Virgil přikývl.

„Jasně, teď už se moří v horách, Rick, Matt a starý Hearst. A víte, kdo je s nimi? Tomu byste nevěřil.“

Slatermeyer se zachmuřil. „Ann!“ zahučel. „To už vím.“

Virgil byl zklamaný.

„Narazil jsi na indiány?“ zeptal se Slatermeyer.

Virgil zase přikývl. „Jistě. Hearsty pronásleduje velká tlupa. Dvacet nebo třicet bojovníků.“

„Takže vůbec nemusíme pospíchat,“ poznamenal Blummer. „Třeba za nás Čejeni udělají špinavou práci.“

„Nezapomeň, že je s nimi Ann!“ odsekl Slatermeyer.

„Jo!“ prohlásil Blummer. „Jenomže si to zavinila sama.“

Slatermeyer se moment ani nepohnul. Muži zadrželi dech.

Blummer se ale jen otrle šklebil. Vtom se Slatermeyer bleskem otočil a udeřil. Blummer odletěl pět kroků a přistál zadkem v písku. Otřel si ústa a tupě civěl na Slatermeyera.

Earl potěšené vycenil zuby a potřásl hlavou. „Člověk si snadno něco zavíní, to jsi nevěděl?“

Blummer po něm šlehl vzteklym pohledem. Potom se sebral, zvedl klobouk a oprášil ho. „Co jsem řekl, šéfe? Já jsem vás přece nechtěl urazit.“

Slatermeyer si ho už nevšimal. „Vyrazíme, jakmile si Virgilův kůň odpočine. Pojedeme celou noc.“

„Vezmeme s sebou dynamit?“ zajímal se Earl. „Možná bychom se bez něj obešli.“

Slatermeyer na něj upřel zlý pohled. Ale Earl si z toho nic nedělal, protože věděl, že šéfův hněv není namířen proti němu, ale proti muži, který mu vzal ženu a ještě si chtěl proboujet cestu k obrovské zakázce. A jistě i proti Ricku Hearstovi, který je nalákal do San Bleero a zdržel je.

„Dynamit vezmeme s sebou,“ rozhodl Slatermeyer. „S jeho pomocí se zbavíme vozu, že z něj nezůstanou ani třísky. Hearstovi si ale podáme osobně. Ani jeden neunikne. To přísahám.“

Podíval se z jednoho na druhého. „Potom hned pojedeme do města a převezmeme obchody ve prospěch Wells Fargo. Jen s tím rozdílem, že vyrazíme rovnou se čtyřmi vozy a dvaceti jezdci, aby Čejeni pochopili, která bije. –Teď si odpočňte! Bude to drsná jízda, to vám garantuji.“

Muži se rozešli a polehali si do stínu. Slatermeyer by nejraděj vyjel i bez Virgila, Ale Virgil znal cestu. Vyznal se jak nikdo jiný. Zatímco muži pospávali, chodil Slatermeyer každou chvíli k ohradě a kontroloval Virgilova vraníka. Den uplynul. Slatermeyerova trpělivost byla vystavena těžké zkoušce. Když se začalo stmívat, nastal čas vyrazit.

Slatermeyer dusal kolem řady mužů a budil je. O pět minut později byl oddíl na cestě. Třmen u třmene celé mužstvo ujíždělo jako temný noční stín na jih.

+ + + + +

„Dobře, že konečně něco jíš, Ricky,“ řekla Ann a pohlédla přes oheň Rickovi do očí.

Rick se široce usmál. „Ani nevíš, jaké je pro mě blaho, když se o mě staráš. Mému otci se musí závidět. Ten si to snad předplatil. Myslím štěstí.“

„Opravdu si to myslíš?“

„Jistě. Takhle vypadá klikař.“

U vozu se pohnul Mattův stín. Ann vstala, aby mu zanesla hrnek kávy.

Rick se za ní díval přimhouřenýma očima. Ann se ve stínu vozu přimkla k Mattovi a on ji objal. Byl to jen letmý pohyb, prakticky jen za chůze, protože Ann se hned vrátila. Ale Rick si už několikrát všiml něčeho podobného, aniž by věřil svým očím.

„Co se na mě tak díváš?“ zeptala se, když si sedla.

„Promiň,“ řekl Rick. „Nechtěl jsem na tebe drze civět. Ale já se rád dívám na ženy.“

Ann si odhrnula vlasy a vypjala ramena. „Jsem tvůj typ, Ricky?“

Rick se díval na její blond vlasy, které se v záři ohně načervenalé leskly. „Ještě si nejsem jistý, co je přesně můj typ.“

Ann se tiše a vyzývavě zasmála.

Rick vstal a otřel si ruce o kalhoty. „Jdu si lehnout. Vzbudíte mě, až se vrátí šéf.“

Ann zase vstala. „Dělá všechno sám. Celý den a noc je v sedle. Nakonec ho to zničí.“

„Dělá to, protože ho na to stále upozorňuješ. Právě proto, že mu stále říkáš, aby se šetřil, nemůže jinak. Ty ho tím nutíš, aby stále dokazoval, co v něm ještě vězí.“

„Ricku! To má být výčitka?“ zeptala se ublíženě.

„Samozřejmě! Otec ví, že zestárl. Sám sobě nic nenalhává. Ale on není jen starý, ale taky skvělý. Upozorňuj ho raději na to, než abys stále mluvila o jeho srdci a oběhu.“

„Ricku, ty mluvíš, jako bys ho neměl rád.“

Rick se sehnul pro svou deku. „Právě o tom je řeč!“

„Jak se opovažuješ?“ vykřikla rozhořčeně. „Řeknu o tom Lindonovi.“

Rick pokrčil rameny a chtěl odejít, aby si našel pod stromem místo na spaní. Ale to už se Hearst vracel z průzkumu. Rick a Ann hleděli k vozu, kde prohodil pár slov s Mattem. Potom přišel k ohni s těžkým sedlem na rameni.

„O půlnoci vystřídáš Matta,“ prohlásil, hodil sedlo na zem a usadil se na něm, tvář otočenou k ohni, jehož záře ještě prohlubovala vrásky a rýhy v jeho obličejí.

„Jsou v okolí Čejeni?“ zajímal se Rick.

Hearst znaveně přikývl a přejel si dlaní obličej. Na chvíli působil staře a opotřebovaně jako nikdy předtím. Rick poznal, jak velké má starosti.

„A jak to vypadá u řeky?“

Hearst zvedl hlavu. „To bude zatraceně těžká práce. Voda není moc vysoko, ale zato dno je samé bahno. Budeme muset složit náklad a dostat ho na druhou stranu po částech. Jakmile budu mít smlouvu v kapse, pošlu sem lidi, aby postavili pevný brod.“

„Tak tu řeku překročíme v noci,“ navrhl Rick. „Zítř ráno by nám mohli rudoši nepříjemně zatopit. Mohli by nás zadržet, dokud nedorazí Slatermeyer. Já bych převzal vůz a ty s Mattem budete jistit břehy.“

„Ne! Rudoši nás v noci nenapadnou, pokud budeme pohromadě. Na osamělého muže by si troufli. A my jsme obklíčení, Ricku! Někde tu je třicet bojovníků. Nechci, aby se Mattovi něco stalo, zatímco my dva budeme na opačném břehu.“

„A na kterém břehu bych asi byla já?“ ozvala se Ann.

Hearst unaveně vzhlédl. „Ty se ode mě nehneš, abych tě mohl ochránit. – Ale to jsou jen Rickovy řeči. Překročíme řeku za světla, abychom viděli své nepřátele.“

„Pokud je tu třicet bojovníků, napadne nás desetinásobná přesila,“ připomněl Rick.

„Tak ať přijdou,“ prohlásil Matt na druhé straně ohniště. „Odrazíme je.“

Všichni tři se po něm ohlédlí. Hearst přikývl. „Přesně to uděláme,

Matte! Jinou možnost ani nemáme.“

Matt se vzdálil a splynul s černým stínem vozu.

„Dobrou noc!“ pozdravila Ann mrazivě a šla si lehnout pod strom k vozu.

Lindon Hearst si měřil Ricka, který tam nerozhodně stál. „Udělal jsem chybu, Ricku. Když ses k nám připojil, byl jistě ještě čas, poslat Ann nazpět.“

Rick přivřel oči. „Já bych věděl o docela jiné chybě,“ řekl. Bylo pro něj těžké mluvit s otcem tak otevřeně.

„Nezačínej zase se železnicí!“ zavrčel Hearst. „Samozřejmě se jednou bude ruda vozit železnicí, ale obávám se, že toho se už nedožiju.“

„Já nemluvím o žádné železnici, ale o tom mladém indiánovi, přes jehož hrob jsem ráno přešel.“

Lindon Hearst sklonil hlavu a zahleděl se do uhlíků dohořívajícího ohně. „Byla to Mattova svévole, ale já mu ji toleruji. Basta!“

„Místo basta bys spíš mohl říct amen!“

„Nemusíš se ničeho bát,“ řekl Hearst. „Matt a já jsme si poradili už s většími těžkostmi. Kdybys taky pracoval v tátově podniku, věděl bys to.“

Rick si dřepł a zašermoval rukou. „Podívej, o mě nejde. Máme tu s sebou ženu, za kterou musíme nést zodpovědnost.“

Hearst prudce zvedl hlavu. „To je výhradně má starost! Je to moje zodpovědnost.“

Rick zase vstal. „Jsem rád, že to vím! Vůbec ti tuto zodpovědnost nezávídím.“

Hearst také vstal. „Až to budeme mít za sebou, vyplatím tě.“

Rick se unaveně usmál. „Já od tebe nic nechci. Bez problémů se o sebe postarám sám.“

„Bude to tak lepší,“ pokračoval Hearst. „Odjedeš s penězi někam pryč a postavíš si vlastní existenci. Bude to lepší pro Matta a vlastně i pro mě a Ann, když ke všemu vím, že si Ann příliš nevážíš.“

„Na můj vkus opustila Slatermeyera příliš lehce,“ řekl Rick. „Vždyť to šlo ze dne na den. Ona nemiluje tebe. Miluje mocného a zámožného muže, který se v tomto případě jmenuje Lindon Hearst.“

To jsi ty a ona na tebe vsadila všechny žetony. Slatermeyer to nikdy tak daleko nedotáhne.“

„Jak to mluvíš o mé budoucí ženě?“ zasyčel Hearst. Vařil vztekem. Jen Annina blízkost mu bránila v tom, aby nezačal křičet.

„Mluvím o ženě, která si nezaslouží nosit stejné jméno jako moje matka.“

„Jak můžeš takhle mluvit? Tvoje matka by se obracela v hrobě, kdyby viděla, co se z tebe stalo. Jsi pijan a hráč!“

„Dobrou noc! My dva si nebudeme nikdy rozumět,“ odvětil Rick a odvrátil se.

Později, když si lehl nedaleko od vozu, pozoroval otce, který dál seděl u ohně. Vypadalo to, jako kdyby se rozhodl, že přečká celou noc v nezměněné poloze. Když ale kolem půlnoci Matt probudil Ricka, starý Hearst už spal.

„Všude je ticho,“ zašeptal Matt. „Čejeni táboří za kopci támhle na jihu. Když se budeš chvíli dívat, rozeznáš i dolesk jejich ohně.“

Rick vstal, zvedl svou pušku a šel k vozu. Oheň už vyhasl. Prostranství tonulo v naprosté tmě. Opřel se o vůz a napíнал oči směrem k jihu. Najednou se vedle něj zjevil Matt, o kterém si myslel, že už leží pod dekou. Pomalu otočil hlavu.

„Proč nenecháš otce na pokoji?“ řekl Matt. „Slyšel jsem předtím každé slovo.“

„Tím líp.“

„Otec má právo znovu se oženit.“

Rick přikývl. „Ovšem, to nepopírám. Jen nechci, aby byl lidem pro posměch. Protože kdyby jednoho dne zjistil, že ho lidi mají za blázna, zabilo by ho to.“

„Od kdy se o něj staráš?“

„Já totiž vím, jak se v saloonech mluví o Ann Setterové. Co se proslechlo, že se s ní chce otec oženit, musím se opíjet už od rána, abych ty kecy snesl.“

„Jinak si poradit neumíš?“ zabručel Matt. „Proč nesáhneš po revolveru?“

„Flašky s whisky jsou líp po ruce.“

Matt si znechuceně odplivl. „No jistě. – Ale teď dobře poslouchej,

chlapče! V budoucnu budeš s Ann jednat jako s dámou. Už jsem si ve městě několikrát všiml, jak s ní mluvíš bez respektu. Ona není jako ty!“

„To tedy ne.“

„Varuji tě!“ řekl Matt výhrůžně.

Rick mlčel.

„Poslechněš otce a odjedeš ze Sucholight!“ prohlásil Matt.

„Jestli se s ní ožením, tak opravdu odejdu. Okamžitě. Začínám mít ale pocit, že tam zůstanu.“

„Odteď se budeš k Ann chovat s patřičným respektem a přestaneš dotírat na otce.“

„Chovám se k ní s respektem, jaký si zaslouží a totéž platí pro tebe.“

„Jak tomu mám rozumět?“ zasyčel Matt.

„Tak jak to říkám.“

Matt sebou mrskl a chytil ho za kabát. „Varuji tě!“ zaprskal. Potom srazil Ricka do prachu.

Rick ztěžka padl na zem. Chtěl vyskočit a zaútočit na Matta, ale k tomu mu chyběla síla. Cítil se pod psa a přemohla ho absence whisky. Roztrásl se a nemohl to zastavit. S funěním se válel po zemi. V posledních dnech tyto stavy vši silou potlačoval, hlavně aby se takto neprojevil před otcem.

Matt přistoupil blíž. „Vstávej, k čertu.“

Rick zůstal bez hnutí ležet.

Matt se sklonil a vytáhl ho na nohy. I ve tmě poznal, v jakém stavu se Rick nachází.

„Nemáte žádnou whisky?“ zeptal se Rick, který cítil, jak ho opouští namáhavě udržované sebeovládání.

„Ty flákači! Ochlasto!“ zasyčel Matt. „Tak pojď, já ti dám whisky.“

Matt se ohlédl směrem ke stromům. Potom odvedl Ricka, který ho odevzdaně následoval. Teprve, když stáli u napajedla, kde předtím pili jejich koně, pochopil Rick bratrův úmysl. Začal se bránit. Proběhl krátký, rozhořčený boj. Potom se Rick ocitl břichem na zemi a Matt mu ponořil hlavu pod vodu na tak dlouho, dokud se nepřestal

hýbat.

Když Rick přišel k sobě, začínalo svítat. Vůbec nechápal, kde se to ocitl a nepoznával ani otce, který stál nad ním a zachmuřeně si ho měřil.

„Co je to s tebou?“ zavrčel Hearst. „Říkal jsem ti přece, že o půlnoci vystřídáš Matta. Ten kluk odvádí největší podíl práce a ještě v noci kvůli nám nezamhouří oka. Vstaň, k čertu!“

Rick překvapeně zamžikal. Najednou si vzpomněl, co se dělo v noci. Přesto si myslel, že se mu všechno jen zdálo. Pak se mu v zorném poli vynořil i Matt.

„Už jsem ho několikrát budil,“ pravil Matt. „Ale on pokaždé okamžitě usnul. Co jsem měl dělat?“

Hearst přejel Ricka znechuceným pohledem, potřásl hlavou a otočil se k němu zády.

„Vstaň!“ poručil Matt. „Zapřáhni koně. Už jsem je napojil. Pak jdi za Ann, ať ti nalije kafe, abychom s tebou zase mohli počítat. Musíme se dostat přes řeku.“

Rick vstal. Údy měl jak z olova.

Matt se ohlédl po otci a Ann. Potom Rickovi podstrčil malou láhev whisky.

Rickova ruka se vymrštila a křečovitě sevřela láhev. Ve tváři mu zacukal nerv.

„Povzbuzení pro tvůj chromý mozek,“ ušklíbl se Matt.

Rick se nadmul vzteky. Upustil láhev a rozšlápl ji.

Matt vyvalil oči. „Člověče, tobě přeskočilo! Hlídal jsem tu flašku jak oko v hlavě.“

„Jdi mi z cesty, než tě zabiju,“ zavrčel Rick. Potom pospíchal ke koním. Zatímco je zapřahal, jedli Hearst a Matt snídani. Matt pak zbytkem kafe ulil oheň. Potom sbalili své věci a hodili je na vůz.

Když přišel Rick, podala mu Ann plecháč. „Napij se, chlapče,“ řekla přátelsky. „Tady máš i chleba a maso.“

Rick vzal hrnek a napil se. Ale hned ho zase odtáhl od úst. Nebyla v něm káva, ale čistá whisky!

„Co se děje?“ zeptala se Ann s úsměvem.

Rick na ni upřel zuřivý pohled a pak se otočil na Matta. Potom

upustil hrnek a v nekontrolovaném vzteku ho rozdupal na placku.

Lindon Hearst to viděl. Přišel k nim dlouhými kroky. „Co tě to popadlo, zatraceně? Nechtěl by ses chovat slušně, ty odpadlíku?“

Rick se nehnul z místa.

„Nechej ho být, Lindone!“ vykřikla Ann. „Nechej ho, prosím!“

Lindon Hearst se zastavil a svěřil pěsti. Zrudlý vztekem hleděl Rickovi do očí.

Za ním se objevil Matt. „Co se děje? Pánovi nechutná naše snídanež?“

Rick se podíval z jednoho na druhého. Chtěl svému otci něco říct. Cítil však, že všechna slova, i kdyby byla sebevíc přesvědčivá, by se odrazila jako od stěny. Proto se otočil a šel ke svému koni, který stál osedlán za vozem.

„Ricku!“ křikl Hearst. „Ricku!“

Rick se zastavil a otočil se. „Ann,“ promluvil zvolna zastřeným hlasem. „Tvoje Ann vsadila žetony zase jinak, otče.“

Matt zbledl. Annina tvář potemněla. Celá zčervenala, to však Lindon Hearst nepozoroval. Cívil jen na Ricka. Potom pomalu vykročil.

Rick stál se svěšenými rameny a čekal. Hearst se zastavil kus před ním. Už se měl zas pod kontrolou.

„Budeš řídit vůz, Ricku!“ poručil hlasem, ve kterém nebylo ani stopy rozčílení. „Ann pojedje taky na voze. Já a Matt budeme jistit břehy. Kupředu! Musíme se dostat přes řeku ještě za svítání.“

Rick vylezl na vůz. Ann si sedla vedle něj a změřila si ho plachým pohledem. Lindon a Matt nasedli na koně. Matt jel na plavákovi. Rickův kůň zůstal za vozem. Potom se vydali na další cestu.

Ujeli míli a dorazili k řece. Zatímco Matt a ostatní čekali na břehu, přešel otec řeku a prohledal druhý břeh. Potom se vynořil ze křovin a dal jim znamení.

Matt slezl z koně, vyšplhal na vůz a pomohl Rickovi shodit dvě třetiny nákladu.

Potom Rick a Ann přešli řeku. Matt zůstal hlídkovat na pahorku.

Na druhé straně Ann seskočila a běžela k Lindonovi, zatímco Rick shodil náklad a vracel se pro další třetinu rudy. Nakládání a

vykládání bylo pro Ricka vyčerpávající. Ale nevadilo mu to. Ani jednou nepomyslel na tu ztracenou whisky. Přivezl i druhý náklad, aniž by se cokoliv přihodilo. Když ale začal nakládat zbytek rudy, přičítal se Matt tryskem přes řeku.

„Pozor, Ricku, indiáni!“ zvolal už také Lindon Hearst.

Rick upustil balvan, který právě držel v rukou, chopil se pušky a zalehl do krytu za hromadu balvanů.

Nejdřív viděl jenom Matta, který divoce pobízel koně ostruhami, aby se co nejrychleji dostal z vody. Přihnal se až k hromadě rudy, seskočil ze sedla a zalehl vedle Ricka. Potom vypálil první výstřel.

Hearstova winchestrovka spustila ve stejnou chvíli.

Rick otočil hlavu po směru palby a uviděl Čejeny. Hnali se z mírného pahorku na východě roztažení do široké řady. Z té strany by je Rick vůbec nečekal. Pečlivě zamířil, než vyslal první kulku.

Nyní už vládl jasný den. Nad východním obzorem se vyhouplo ohnivé slunce a v jeho světle byly vidět dva tucty flekatých mustangů a polonahé postavy indiánů jako bytosti z pekla. Alp jen na chvíli. Pak útočníci sjeli do stínu kopce a začaly šlehat záblesky jejich výstřelů.

Rick hledal otce a Ann. Hledal je na západě na homolovitém kopci, kde měl otec prve stanoviště.

Rick tam každou chvíli zaletěl pohledem, dokud neuviděl obláčky dýmu pocházející z otcovy střelby. Zděsil se, protože se otec nacházel mnohem dál, než si myslel.

„Matte!“ vykřikl a ukazoval na západ.

Matt dál střílel.

Rick zaklel. Rudoši mohli snadno vrazit klín mezi je a otce.

„Zatraceně! Proč nejedou blíž?“ přemístil se pod vůz a zůstal ležet za kolem. Po každém výstřelu se ohlížel po otci a mával na něj. Ale Hearst nereagoval. Jeho puška dál pravidelně rachotila.

Čejeni se vyrojili. Byli necelých čtyři sta yardů daleko. Jejich pokřik Ricka děsil víc než šípy, kopí a kulky. V břiše mu hlodal strach. Střílel proti útočníkům ránu za ránou a přitom mu puška připadala bezcenná proti drtivé přesile útočníků.

Řetěz indiánů se dvě stě yardů před vozem rozdělil, jako protnut

neviditelným klínem. Bojovníci zasypávali Rickovu a Mattovu pozici olovem a šípy a projeli kolem vozu až na břeh.

Matt a Rick se otočili. Matt střílel z winchestrovky, pak i z revolveru. V pásmu pobřežních křovin bojovníci seskákali z koní a vyhledali úkryty. Dva z nich pobídli koně do vody a jeli na druhý břeh. Matt jednoho z nich skolil uprostřed řeky. Jeho výkřik zanikl v hluku přestřelky.

Pak se náhle rozhostilo ticho. Rick dobil pušku a plížil se pod vozem k Mattovi.

„Co teď, Matte?“ zeptal se zoufale. „Aby se k nám otec a Ann dostali, museli by překonat tři sta yardů otevřeného prostranství.“

Matt si šátkem otíral obličej. „Do hajzlu,“ zamumlal. „Potím se jak při nejtěžší dřině. Přitom jsem jen skočil pod vůz.“

„A Ann není zrovna dobrá jezdyně,“ pokračoval Rick.

„Cože? My máme jen jednoho koně?“ Matt se pátravě rozhlédl. „K čertu, s vozem se daleko nedostaneme.“

„Chceš ho tu nechat?“

Na kopci se zase ozvala puška. Bratři se přikrčili a napínali zraky směrem na západ. Nic neviděli, slyšeli pouze střelbu.

Potom se na ně zase snesla nepřátelská palba. Rick a Matt odpovídali.

„Pod vozem zůstat nemůžeme!“ zachraptěl Matt mezi dvěma výstřely.

Rick se na něj podíval. Poprvé uviděl v bratrově tváři bezradný výraz. Možná si toho dřív jenom nevšiml.

Čejeni se plynule pracovali blíž k vozu.

„Musíme pryč, zatraceně!“ zvolal Matt.

„Jestli Čejenům necháme prostor, zničí vůz a odeženou tahouny,“ odpověděl Rick.

„To je lepší, než abychom tady zařvali,“ zasyčel Matt.

Střelba ustala. Místo toho se Čejeni pokoušeli házením kamenů splášit šestispřeží. Koně taky kousek popošli, když jednoho z nich zasáhl do žeber ostrý kámen.

Matt a Rick se museli plazit, aby zůstali pod vozem. V tom Rickův pohled padl na konec opratí, které visely z kozlíku.

„Střílej, Matte! Kryj mě střelbou!“ vykřikl na Matta. „Jakmile spustí moje puška, vyskočíš na vůz.“

Rick se odkulil, a když uslyšel Mattův výstřel, popoběhl podél vozu, chytil opratě a vyskočil na vůz. Omotal si konec otěží kolem předloktí, skrčil se za sedátkem kočího a začal střílet.

Z tohoto místa měl mnohem lepší přehled. Zatímco Matt vyrazil zpod vozu a vyskočil na korbu, kde zalehl na zbývajícím kamení, vyřídil Rick dva indiány. Když se připojila Mattova puška a Čejeni spustili zuřivou palbu, odložil Rick pušku a popadl bič.

Zapráskal tahounům těsně nad hlavami.

Koně dobře věděli, co se po nich chce. Zabrali, přešli okamžitě do cvalu a pak do trysku, když zjistili, že vůz za nimi skoro nic neváží.

Rick klečel pod sedátkem a křičel jako šílenec, zatímco bez ustání práskal bičem.

Matt pálil po Čejenech, kteří opustili úkryty, aby pronásledovali vůz.

Rick mířil na sever a potom po prudké zatáčce pokračoval k oblému kopci, kde se ukrývali otec a Ann. Poháněl koně ještě zuřivěji, objel skupinu stromů a zamířil do kopce.

Vůz se zmítal a poskakoval, jako kdyby šlo o lehkou bryčku, chvíli jel po dvou kolech, pak s třeskem dopadl na všechna čtyři, zatímco se náklad kutálel ze strany na stranu. Než se koně stačili unavit, byl vůz na kopci. Rick ztratil přehled. Uviděl před sebou pás křoví a škul bl opratí, aby se mu vyhnul. Jednal však příliš pozdě. Vedoucí koně se už rozhodli vypořádat s překážkou po svém. Prudce změnili směr a stočili se vpravo. Oj praskla a odlétla od vozu.

Vůz sebou po dvou kolech smýkl stranou a zabořil se napůl do křoví, kde zůstal trčet.

Rick vletěl do změti větví a listů.

Koně dupali na místě a poděšeně řičeli. Nejprve se pokoušeli ustoupit podél křoví. Když se jim to nedařilo, začali se otáčet a kouleli v panice očima. Než stačili zpřetřhat postroje, Rick se vzpamatoval a dostal je pod kontrolu a zastavil je.

Zezadu se vyhrabal Matt a poplácal ho po zádech. Potom seskočil na zem.

To už Rick uviděl otce a Ann.

Hearst uvázal oba koně za vůz a popleskal Matta po rameni.

„To byl mistrovský výkon!“ procedil. „Věděl jsem, že vás něco napadne, Matte.“

Rick se chopil pušky a slezl za nimi.

„Dobrá jízda, Ricku,“ pochválil ho otec. „To bych do tebe vůbec neřekl. – Rychle, vylez zase nahoru a dávej pozor, jestli Čejeni hodlají dál útočit. My s Mattem zkusíme opravit vůz.“

Rick vylezl na sedátko a hlídal směr od řeky. Čejeni za nimi dál neběželi a vrátili se pro své koně. Shromažďovali se na břehu. Rick napočítal sedm bojovníků.

Uklidňoval se jen pomalu. Jeho plíce pumpovaly jak zběsilé. Po děsivém zážitku se mu třáslы ruce. Když viděl, že Čejeni táhnou pryč, zmocnila se ho nevýslovná úleva.

Ann vylezla k němu na vůz a sedla si vedle něj.

„Jedou pryč,“ řekl Rick a ukázal k řece.

Ann mlčky hleděla k řece. Za vozem se ozývaly rány sekery. Trvalo jen chvíli a Lindon s Mattem přinesli osekáný kmínek. Lindon se koupal v potu a tvář měl rudou.

„Jak to vypadá, Ricku?“ zeptal se.

„Rudoši táhnou pryč,“ odpověděl Rick.

„Takže máme čas,“ řekl Matt. Začali opracovávat kmen.

„Zmizme odsud!“ nabádal Rick.

Hearst se drsně uchechtl. „Bez nákladu ne. To by byla všechna námaha zbytečná. Ve smlouvě jde o to, že musím do 9. září dorazit do Sonory i s nákladem. A přesně tak se to i stane a nejinak.“ Rozhlédl se. „Kde je plavák, Matte?“

„Měli jsme co dělat s vozem,“ odpověděl Matt nevzrušeně. „Ztráta jednoho koně podnik nepoloží.“

Rick přikývl. „Odehnali ho indiáni.“

„Copak ty jsi ho neuvázal za vůz?“ zeptal se Hearst zamračeně.

Matt si vztekle odplivl. „Víš sám, jak rychle se tam ti rudoši objevili. Sotva jsem se dostal do krytu. Co vlastně chceš? Máme dva koně a osm tisíc na voze.“

„Nic se nestalo,“ uklidňoval Hearst syna. „Ten plavák byl ale z

prvotřídního chovu.“

Ann seskočila z vozu. „Lindone, já jsem z toho taky vyvázla. Naštěstí! Myslím ke svému vlastnímu štěstí.“

Hearst na ni nechápavě hleděl. Chvilí mu trvalo, než pochopil, co tím myslí.

„Něco mi vyčítáš?“ zeptal se zaraženě. „Celou dobu jsi byla po mém boku. Když indiáni útočili, ležela jsi u mě, a když chlapci přijeli s vozem, vedl jsem tě.“

„Jak to, že máte osm tisíc dolarů?“ zeptal se Rick, aby svedl hovor na jiné téma.

„Musím v Sonoře koupit vozy a zvířata,“ odvětil Hearst příkře.

„Neboj se, Ricku, na pár beden whisky taky zbude,“ dodal Matt.

Rick se rozzuřil. Nedráždila ho ani tak Mattova slova jako jeho pohled. Ale ovládl se a široce se zazubil. „Tak dobře, Matte. Alespoň pro mě ta cesta bude mít nějaký smysl.“

„Ach!“ zasupěl Hearst a mávl rukou, aby ukončil všechny hádky. „Nerozčilujte se. Přece vás nezdeptá jeden indiánský útok. Všichni do práce. Sjedeme dolů, naložíme rudu a pojedeme odsud.“

Ann šla ke koním, aby je uklidnila. Muži nasadili oj a připráhli zvířata. Sjeli dolů a naložili zbylý náklad. Za hodinu pokračovali v cestě. Matt a Ann jeli na voze. Lindon Hearst a Rick jeli vedle.

+ + + + +

„Hearstové jistě bojovali s Čejeny u řeky,“ hlásil Vergil. „A teď jedou přímo k nám, šéfe.“

Slatermeyer nevěřičně potřásl hlavou. „Boj se třiceti Čejeny? A nic se jim nestalo?“

Virgil pokrčil hubenými rameny. „Já nevím, kolik bojovníků je napadlo. Víím jen, že to přestáli a teď míří naším směrem.“

Slatermeyer kouřil a foukal kouř přímo nad sebe. Přitom hleděl nepřítomně do dálky. „Je čas, abych byl konečně na tahu,“ řekl líně. „Jak jsou ještě daleko?“

„Čtyři hodiny.“

Slatermeyer přikývl. „Znáš to místo v kaňonu?“

„Jistě.“

„Tak ho vyhod' do vzduchu!“ poručil Slatermeyer. „Hned se vydej na cestu. Vezmi s sebou Pitta. Já hned vyrazím s ostatními a postaráme se, aby jeli přesně tam, kde je chceme. Ať mě vezme čert, jestli ještě večer bude existovat něco, co bude připomínat Hearstovy a jejich vůz.“

Virgil se potměšile usmál. „Dost dlouho jsem dělal jako střelmistr. Zním to správné místo v kaňonu a naše nálož stačí na to, abychom Hearsty pohřbili i s jejich klobouky.“

„Odstřel to místo v kaňonu!“ odvětil Slatermeyer. „Sice je to od tebe pěkná nabídka, ale já chci svůj triumf zažít osobně. Já už jsem takový. Ted' jed'te. A jestli necháte projít třeba i jediného koně, už se nemusíte vracet.“

Virgil a starý Pitt osedlali koně. Earl, který se staral o dynamit celou cestu z města, ho s úlevou přinesl. Pitt vzal balíček a zabalil ho do sedlové brašny.

„Ted' jsi rád, že je ta věc pryč, že?“ zazubil se veterán.

„Jistě,“ přisvědčil Earl. „Ten krám mě stál hodně potu. Konečně jsem se ho zbavil. Od Sucholight jsem neměl klidnou noc. Pořád se mi zdálo, jak ten dynamit trefí čejenská kulka a já letím na věčnost na tisíc kousků.“

„Na věčnost ted' půjdou jiní,“ poznamenal Virgil. „Kdyby bylo po mém, bylo by to rychle a spolehlivě. Ale Slatermeyer si chce užít triumf.“

Earl se zasmál. „Chce, aby se Ann vrátila a sice na kolenou. To je ten triumf. Možná se budeme muset připravit na dlouhé obléhání. Zním Slatermeyera. Ale znám i starého Hearsta. Dokud nevystřelí poslední kulku, nenechá Ann odejít. A Slatermeyer si nedá pokoj, dokud ta ženská nepřileze po kolenou. Proto nás taky vytáhl v takovém počtu. Je to jen záminka, že chce zajistit velký obchod pro Wells Fargo. Nás totiž platí Wells Fargo a ne on. V důsledku je to vlastně šupák bez peněz, který si hraje na velkého šéfa.“

Virgil si odplívl a vyhoupl se do sedla. „Tak ať si na něj hraje. Já chci svoje peníze. A Wells Fargo vždycky dobře platí, když se podaří otevřít novou trasu. Proto poslouchám Slatermeyerovy příkazy a

nechám na sebe řvát. Koneckonců je to chlap, který se může měřit s Hearsty. A my se dočkáme prémie jen přes mrtvolu Hearstů, Earle.“

Mávl na veterána.

„Tak jedeme, Pitte. Uděláme si ohňostroj.“

Ti dva se rozjeli a vzdálili se směrem na jih. Earl se za nimi chvíli díval, potom se vrátil ke Slatermeyerovi, který odešel do stínu, opřel se o skálu a kouřil.

„Tak pojedeme?“ zajímal se Earl.

Slatermeyerův pohled se vrátil z dálky. Zahodil napůl vykouřenou cigaretu a zašlápl ji. „Přesně tak, Earle. Vydáme se na velkou cestu a zařídíme, aby cesta do kaňonu byla poslední cestou Lindona Hearsta. A až ho budeme mít tam dole v pasti, promluví si s tím starým paličatým bizonem. Musím prostě ještě jednou vidět jeho výraz, abych zjistil, jak se chlap, který je zvyklý vždycky prosadit svou vůli, bude tvářit tváří v tvář smrti.“

„Dokud v něm bude jiskra života, bude bojovat,“ řekl Earl. „A jeho synové taky.“

Slatermeyer Earlovi zamyšleně pohlédl do očí.

„Všechno jsem si tam dobře prohlédl,“ pronesl pomalu. „Dvě tři hodiny práce budou stačit, abychom svedli tok potoka směrem k zasypanému místu. Nepochybuji, že Hearsty udržíme na místě tak dlouho, až jim bude voda doslova po krk.“

Earl cítil, že šéfův pohled míří kamsi skrze něj, takže nic neříkal. A věděl, že Slatermeyer celou akci nepořádá proto, aby vyřadil obchodního konkurenta, ale aby zadupal smrtelného nepřítele.

„K čemu to divadlo, šéfe?“ zeptal se Earl směle. „Máme s sebou jen pár skládacích rýčů. Budeme dřít jak otroci, abychom svedli potok. V té díře se nebudou mít pořádně kde schovat. Pár kulek a je po problému.“

Slatermeyer zatínal zuby. „Jenomže já nechci Hearsta zničit tak jednoduše.“

Earl chápavě pokýval hlavou. Bylo jasné, že Slatermeyer chce ponížít nejen Ann, ale chce, aby velký šéf Lindon Hearst také žebrol o milost.

„Svolej chlapy, Earle! Chci všechno podrobně vysvětlit, aby

všichni věděli, co dělat. A později, až tudy budou jezdit naše vozy a vozit rudu do mlýnů do Sonory, vyleze několik chlapů na skálu a vytesá do ní jméno toho kaňonu. Písmeny velkými jako kůň, aby to přečetli všichni cestující a mohli si domyslet, co se tam událo. Bude tam napsáno Hearstův kaňon! A to ještě v dobách, kdy nikdo nebude vědět, co znamená to slovo Hearst.“

Earl se zasmál. „To je dobrý nápad, šéfe! Ještě za sto let tu budou mít lidi o čem přemýšlet a lámat si hlavu, jestli to třeba za našich časů nebyl nějaký druh mouky.“

Slatermeyer se zašklebil. V očích mu zlověstně, nenávistně zajiskřilo. „A teď svolaj chlapy!“

Earl vyšel ze stínu a zavolal mužstvo. O pět minut později už byla celá smečka na cestě a Slatermeyer cítil, že tohle je jeho den – pouze jeho.

+ + + + +

Rick nehybně setrval v sedle a přimhouřenýma očima sledoval oddíl jezdců blížící se ze severu, který musel protnout jejich trasu ještě daleko před Sonorou.

Lindon Hearst slezl z koně a přišel na kraj lesa. Když tam pak stál s pohledem upřeným na jezdce, ruce zatnuté v pěst, viděl v něm Rick ztělesnění odhodlanosti.

„Slatermeyer,“ řekl Rick. „Nasadil pořádné tempo.“

Hearst se otočil a přicházel zpět. „Ovšem, Slatermeyer,“ řekl a pousmál se. Jeho oči však zůstaly vážné. „Chce mít svůj tanec. Tak ať ho dostane.“

Rick spočítal jezdce, zatímco otec opět nasedl. Oba pak otočili koně, aby jeli nazpět.

„Rozmyslel sis to dobře, táto?“ zeptal se Rick, protože si při tomto pohledu plně uvědomil, že tady nejde o konkurenční boj dvou společností, ale o boj mezi dvěma muži kvůli ženě. Podle Ricka na tom bylo nejsmutnější to, že se ta žena jmenovala Ann Setterová.

Hearst se zachmuřeně podíval na syna. Pochopil, co má ta otázka znamenat.

„Je to můj boj, Ricku! Tebe a Matta se ovšem úspěch této cesty také týká. Tyhle věci se dají těžko oddělit, já vím. Ale nechci po tobě, abys mě následoval i teď. Matt ovšem ví, co dělat. Já tě nechci urazit. Matt koneckonců jednoho dne převezme celý podnik.“

Pobídl koně a cválal lesem z prudkého svahu.

Rick se za ním díval a čekal, jestli se otec ohlédně. To se však nestalo. Hearst pobídl koně do hustých křovin, takže si Rick musel pospíšet, aby ho neztratil z očí.

O půl hodiny později zastavili bok po boku vedle naloženého vozu, který stál ve stínu vzrostlých borovic.

Matt a Ann vstali. „Když vás tak vidím, připadám si jako jasnovidec,“ usmál se Matt trpce. „Slatermeyer, že?“

Lindon Hearst působil jako nádoba plná koncentrované energie, když seskočil z koně a rázoval k nim.

„Ano, Matte. Dostal se už před nás. Nejpozději za hodinu na něj narazíme. Má s sebou skoro deset mužů.“

Matt se ušklíbl a přelétl pohledem k Ann. „Takže první malá výhoda pro nás, otče. Počítali jsme s tím, že si na nás počká s dvaceti lidmi.“

Hearst se zazubil a poplácal syna po rameni. „Přesně moje řeč,“ potvrdil Mattovi, aniž by se zajímal o Ann, která stála polekaná vedle Matta.

„Svět je kulatý,“ prohlásil Rick. „Aleje na něm skutečně dost paličáků, kteří si hledají rohy a hrany, aby si o ně natloukli lebku.“

Lindon Hearst se pomalu otočil a změřil si ho od hlavy k patě. Matt se opovržlivě ušklíbl.

„Chceš se snad vrátit?“ zeptal se Hearst a zamračil se.

„Od kdy se mě ptáš, co chci?“ odvětil Rick. „Kdyby bylo po mém, vůbec bychom tu nestáli a nepokoušeli se navzájem přesvědčit, jací jsme velkolepí chlapi. Zůstali bychom v Sucholight.“

„Jenomže teď jsme tady!“ štěkl Matt.

Rick přikývl. „A proto je lepší nestarat se o to, kolik má Slatermeyer mužů a vypařit se na sever. Nebude nás hledat tam, odkud přijel.“

Hearst přimhouřil oči. „Kdybych byl chlápek jako jsi ty, nikdy

bychom se neusadili v Sucholight. Ztratil bych se už na své první cestě. – Zaprahej koně, Matte!“

„Jestli chce jít, tak ať táhne, táto!“ prohlásil Matt podrážděně a šel ke koním, kteří se pásli mezi stromy.

Hearst se na Ricka tázavě zahleděl.

Rick se zazubil a promnul si bradu. „Ne, k čertu! Zůstanu. Chci vidět, jak se tím prokoušete. Chci vidět ty mocné chlapy v akci. To bude zážitek, o kterém budu později v Sucholight vyprávět celé večery.“

Hearstův pohled potemněl.

Rick se zvučně zasmál. „Hlavně nějak zaříd', aby to byla veselá historka, aby se chlapi ve městě popadali za břicha.“

Otočil se na patě, vylezl na koně a pomalu se rozjel. Do smíchu mu už nebylo. Naplnila ho trpkost.

Za půl míle ho dostihli. Rick uhnul s koněm a připojil se za vůz. Chvilí poté Matt zastavil a ukázal kamsi bičem.

„Vidíš ten prach, táto? Tam proti nám jede kolona vozů.“

Hearst zastavil u vozu a pokýval hlavou. „Máš pravdu, Matte. Slatermeyer to ještě být nemůže. Je to karavana vozů. Jedeme! Směřuj dolů do kaňonu. Tam bude Slatermeyer v úzkých, ne my! Dokud budou poblíž ty cizí vozy, ničeho se neodvází.“

„Hlavně, aby to nebyli Čejeni,“ poznamenal Rick.

Hearst po něm šlehl zlostným pohledem. „Jedeme, Matte!“

Matt práskl bičem a vůz se rozjel. Lindon Hearst počkal na Ricka a řekl: „Indiáni by nikdy takto nevířili prach. Proto člověka zaskočí tak nečekaně.“

Rick se s tím nespokojil. „Třeba to právě dělají schválně,“ řekl suše. „Já si to myslím. Ten oblak prachu se nehýbá z místa.“

„Tomu ty nerozumíš,“ odvětil Hearst mrazivě a jel dopředu.

Ovšem chvíli nato poznal svůj omyl. Byli už na začátku kaňonu, když Matt najednou zastavil.

„Ten prach se vznáší na místě, táto!“ zavolal z vozu. „Usazuje se na jednom místě.“

Hearstovy rysy se napjaly. „Jedeme dál, Matte. Pojedu první.“

Hned zase pobídl koně. Přicválal k němu Rick. Vytáhl pušku ze

sedlového pouzdra. Bok po boku vjeli do kaňonu. Vůz pomalu rachotil za nimi.

„Ten prach tam zvířil Slatermeyer,“ pronesl Rick. Ale otec mu neodpověděl.

Vůz sjížděl stále hlouběji. Když se ocitli na dně kaňonu, zvedaly se kolem nich strmé skalní stěny vysoké několik set stop. Dno kaňonu bylo široké asi čtyři sta yardů. Rostly v něm řídké keře.

Hearst a jeho syn zajeli do kaňonu asi míli hluboko, když se začal zužovat. Stěny se sevřely na nějakých padesát yardů. Potom se prudce stáčet k jihu. Když objeli zátočinu, spatřili, že je cesta zavedla do pasti. Cesta se zase trochu svažovala. Asi čtvrt míle před nimi ležel v nejužším místě přes cestu zával. Hearstovi došlo, že ten prach, který viděli už zdálky, musel pocházet z výbuchu.

To poznal i Rick. „Vždycky nás zajímalo, jak daleko je Slatermeyer schopen zajít. Teď to víme. Až sem!“

„Musíme obrátit,“ zachraptěl Hearst.

Otočili se a vyhlíželi vůz, který byl dosud za zátočinou a bylo slyšet jen jeho rachocení.

„Musíme zpátky,“ zopakoval Hearst a otočil koně.

Rick seskočil ze sedla a přehodil uzdu koni přes hlavu. „Jsme u cíle! U Slatermeyerova cíle. Přece nevěříš, že nás nechá živé odejít z pasti, do které jsme vlezli jak slepá kuřata. Už dávno nám odřízl zpáteční cestu.“

Lindon Hearst nasadil koni ostruhy a cválal nazpět. Za zátočinou narazil na Matta, který okamžitě přitáhl oště.

Hearst zastavil vedle vozu a upřel oči na jezdce, kteří povoz v jisté vzdálenosti následovali.

„Co se děje?“ zeptal se Matt, kterého polekala otcova popelavá tvář.

„Teď budeme muset bojovat o život, Matte.“

Matt seskočil na zem a vtom uviděl jezdce, o kterých dosud nevěděl. „Slatermeyer! Ten pes! – Kde je Rick?“

„Rick čeká za zátočinou. Měl pravdu, k čertu!“

Matt vylétl na vůz a uchopil opratě. „Tak jedeme!“ vykřikl. „Pryč odsud!“

Hearst na Matta hleděl nejprve užasle, pak rozzlobeně. Ale když vůz zmizel za zákrutou, potřásl hlavou, pobídl koně do kroku a jel naproti Slatermeyerovi.

Oddíl zastavil. Slatermeyer pokračoval v jízdě, dokud se nesetkal s Hearstem.

Muži se přiblížili na tři koňské délky. Zastavili a hleděli si do očí.

„Slatermeyere!“ promluvil Hearst po chvíli mlčení. „Doufám, že jste mi nepřijel říct, že mě budete držet v tomto kaňonu, dokud mi nevyprší dodací lhůty?“

Slatermeyer se povýšeně usmál. „To je poprvé, kdy se mě na něco ptáte, Hearste.“

Hearst nachýlil hlavu a taky se pokusil o úsměv, ačkoliv vařil vztekem.

„Tak co?“

„Pošlete za mnou Ann Setterovou!“ vypálil Slatermeyer svůj požadavek. „Ať se dobrovolně vrátí ke mně, potom vás možná nechám odejít.“

Hearstovy rty působily jak bledá linka. „Takže to znamená, že spolu budeme bojovat,“ řekl pomalu.

„Vy jste si myslel, že mi uniknete,“ prohlásil Slatermeyer. „Beztak jste se už viděl v Sonoře.“

„Na tom se nic nemění ani teď,“ odvětil Hearst.

„Bylo mazané, že jste poručil Rickovi, aby nás odlákal do San Bleero. Docela nás povodil za nos. Vyřid'te, mu že má u nás něco schované. Eddyho a Joshuovu smrt. Vy jste je taky znal, ne?“

Hearstovy oči se rozšířily.

„No ano, Rick je zastřelil.“

„Naříkejte, že je Rick střelil do zad!“ štkl Hearst.

Slatermeyer zavrtěl hlavou. „Ne. Chci jen říct, že už nemáte žádné trumfy. Vím, že jste drsný bojovník. Teď to vím i o Rickovi. Jestli je k něčemu i Matt, to se ještě uvidí. Ale ani společně nejste tak tvrdí, abyste odsud našli východisko. Tohle jsem vám chtěl říct.“

„Neznáte ani mě, ani mého syna Matta. A o Rickovi taky nic nevíte. Proto vám říkám, že se budete divit.“

Jeho hlas se chvěl vztekem a jeho sukovitá pěst svírala pažbu

revolveru.

„Varuji vás!“ řekl Slatermeyer nevzrušeně. „Než ten kolt pozvednete, budete mít v hlavě šest kulek.“

Hearst přehlédln řadu jezdců. Všichni měli pušky a mířili na něj.

„Támhle jede Rick,“ řekl Slatermeyer. „Ať se raději drží zpátky. Eddy a Joshua byli naši dobří kamarádi.“

Hearst se otočil v sedle. Rick vyjel ze zátočiny a pomalu se blížil.

„Zmizte, Hearste a pošlete sem Ann!“ zasyčel Slatermeyer.

Hearst se mu zahleděl do očí. „Tak dobře, Slatermeyere. Ať se mezi námi rozhodne!“

S těmito slovy otočil koně a cválal naproti Rickovi.

Rick se držel těsně u skalní stěny a svíral pušku pod paží.

Hearst prudce zastavil koně.

„Kde je Matt?“

Rick se zazubil. „Hledá nejlepší pozici! Tím myslím nějakou díru, ve které nás postřelí na jednu hromadu.“

„Tys zabil Eddyho a Joshuu?“

Rick přikývl. „Počkali si na mě a seřezali mě jak psa. Nebyli to chlapi, od kterých bych se nechal zbít dvakrát.“

Hearst zamrkal a díval se na Ricka, jako by ho viděl poprvé. „Co tím myslíš, zbít dvakrát?“

Rick ukázal na Slatermeyerovy muže. „Jinak by byli tady a šli by po nás taky.“

„Sledoval jsi ty dva?“

„Byli tři. A přiznávám, že mě ta nakládačka pořádně bolela. A přitom ve mně muselo něco prasknout. Podal jsem si je ještě toho večera. Ten třetí utekl. Eddyho a Joshuu jsem odvezl k Big Hole. Jelikož už bylo pozdě odvézt Ann zpět do města, rozhodl jsem se Slatermeyera odlákat do San Bleero. Bohužel jsem se přepočítal. Měl jsem je povodit o den déle. Byli na mě celkem naštvaní.“

Hearst upřeně hleděl Rickovi do tváře. „Já tě asi vůbec neznám.“

„Ne, neznáš mě,“ usmál se Rick. „Nikdy jsi mě pořádně neznal. Proto ani nepochopíš, jak je pro mě otřesné, že jsem musel až nahoru k San Bleero, abys o mně začal přemýšlet.“

„Přestaň s těmi hádankami, chlapče. Proč jsi to udělal?“

„Můžu ti jen říct, kvůli čemu jsem to nedělal.“

„Ricku!“

„Ne proto, abych se ti zalíbil, táto. Nemysli si, že jsem Slatermeyerovu smečku odtáhl do San Bleero, abych ti ukázal, jaké jsem číslo. Ze mě nikdy nebude chlap, kterého bys rád viděl. A nejsem ani žhavý na to, střílet se s těmi darebáky a pojit tady. Raději bych seděl v saloonu, mačkal malou Ellen a lil do sebe whisky.“

„To bychom asi raději dělali všichni,“ usmál se Hearst. „Dokonce i támhle ti.“

„Jasně, k čertu! Ale já jsem asi široko daleko jediný, kdo se to odváží vyslovit. A proto jsem taky Rick a ne Matt. Jsem Rick, který rád hraje a pije, a který raději sahá holkám pod sukně, než aby se tu venku střílel a předváděl kde co, aby ukázal, jaký je tvrdý chlap. Ale necháme toho! Co se bude dít? Slatermeyer chce Ann, mám pravdu?“

Hearstův výraz ztvrdl.

„Tak mu ji dej!“ řekl Rick.

Lindon Hearst si syna měřil přivřenýma očima.

„Dej mu ji!“ zopakoval Rick. „Pošli ji za ním, jestli ona bude chtít. A ona bude chtít, když jí dáš ty peníze, které vezeme s sebou.“

„Už ani slovo!“ vyprskl Hearst vztekle a cválal pryč.

Rick otočil koně a následoval ho. Musel koně pořádně pobízet, aby otce dostihl. Projeli třmen u třmene zátočinou a dojeli k vozu, se kterým Matt zajel až k závalu.

„Matte!“ zavolal Hearst. „Budeme se tady bránit. Odved' koně stranou. – Matte, kde vězíš, zatraceně?“

Hearst a Rick se rozhlíželi, prohledávali pohledem i skalní stěny. Potom Hearst přiběhl k vozu a odhrnul plachtu.

„Ann!“ zavolal.

Spustil plachtu a nevěřicně pohlédl na Ricka. Potom se otočil a díval se přes bariéru odstřeleného kamene.

„Hledají cestu!“ zavolal na Ricka. „Vylez nahoru! Ať se vrátí! Slatermeyer brzy zaútočí.“

Rick se unaveně usmál. „Oba?“

Lindon Hearst zbledl.

Rick přiskočil k vozu a sundal z něj velkou koženou brašnu. Otevřel ji, prohrábl ji a mrštíł jí na zem. Osm tisíc dolarů bylo pryč!

„Já bych Matta neproklel, že ti to udělal,“ vykřikl Rick. „Proklínám ho ale, protože to udělal teď! Tady v této situaci. To je na tom to nejhorší.“

„Ty snad nevíš, co mluvíš,“ zasyčel Hearst.

„Chybí ti tady osm tisíc dolarů.“

„K čertu s penězi! Kdo ví, kde a jak jsme je ztratili! Vylez tam nahoru a zavolej Matta! Cestu budeme hledat později. Slatermeyer brzy zaútočí.“

Rick věděl, že otec chápe, že obelhává sám sebe. Nechtěl prostě pochopit, co se stalo.

„Tak jdi konečně nebo ti pomůžu!“ vykřikl Hearst v divokém vzteku. Ale nebyl to vztek, jaký pohání silné a tvrdé muže, byl to bezmocný vztek zoufalství. Hearst věděl, že se odehrálo něco nenapravitelného, co se nedalo vzít zpátky.

„Vylez si tam sám, ať to vidíš na vlastní oči,“ odvětil Rick. „Kdybych to udělal já, mohl bych ho zastřelit. Nemůžou být přece daleko.“

Hearst šlehl po Rickovi zuřivým pohledem. Potom se prudce otočil a začal šplhat na hromadu suti, která jim odřízla cestu do Sonory.

Rick pozoroval úzký kaňon směrem k zátočině. Slatermeyer a jeho muži nebyli nikde vidět. Vydal se tedy ke koním, aby jim sundal sedla. K tomu se však už nedostal.

Najednou se soutěska začala rozléhat jakýmsi hukotem.

Ten zvuk jako by vycházel ze všech stran.

Rick zděšením vytřeštil oči a rozhlížel se všemi směry.

Zdálo se mu, že nebe potemnělo. Koně řičeli a škubali postroji.

Rickův pohled padl na otce. Vyšplhal již do poloviny haldy. Vykřikl děsem. O sekundu později ho zahálila stěna vody a bahna, která se přiřítila seshora.

Rick zvedl hlavu a otevřel ústa úžasem. Zbledl jako stěna. Přes hranu skaliska nad nimi se jako obrovská opona řítila voda a hučela do úzkého kaňonu. První nápor vody podtrhl Rickovi nohy. Snažil se

držet, ale smýklo to s ním jak s hadrovým panákem.

Když se zase vynořil, stál po pás ve vodě. Voda se valila do kaňonu.

Jeho otec ležel na haldě kamení, která fungovala jako hráz, takže se slepá ulička, ve které byli chyceni, rychle začínala plnit vodou.

Rick otce viděl skrz řítící se vodu jen nezřetelně.

Nejprve vypřáhl koně. Potom se přebrodil vodou a vylezl nahoru za otcem. Vytáhl ho zpod vodopádu, který se valil s nezmenšenou silou. Byl v bezvědomí. Na hlavě měl krvácející ránu. Trefil ho nějaký kámen stržený vodou. Rick ho odtáhl stranou a nechal ho zatím ležet.

Těžký vůz stál až po vršek kol v pěnící vodě. Osvobození koně v panice prchali před vodou směrem k zátočině. Jezdečtí koně utekli okamžitě a nyní stáli pod převisem na ploché skále, která čněla nad vodou.

Voda však stoupala. Koně nebyli v bezpečí. Voda sahala Rickovi po prsa, když se brodil ke zvířatům. Sundal jim sedla a ohlávky a zahnal je do vody, aby se dostali na bezpečnou stranu. Potom vzal sedla a odnesl je k otci na kameny. Přitom vyhlížel Slatermeyera, který se však neukazoval. Přemýšlel o tom, jak vysoko bude voda ještě stoupat.

Odnesl do bezpečí i brašnu. Naprosto vyčerpán a mokrý jako krysa klesl vedle otce.

Propleskal ho po tváři.

„Hej, prober se! Jsi tady potřeba.“

Trvalo však skoro hodinu, než se Lindon Hearst probudil. Rick mu pomohl vstát. Zatímco se Hearst zmateně rozhlížel, ždímal si Rick vodu z oblečení. Byl stále mokrý.

Hearst se dlouho díval na vodopád, který stále šuměl ze skály. Celým kaňonem se neslo hučení vody. Hledal vůz. Z vody čněla už jen plachta.

„Kde jsou koně, Ricku?“ zaskřehotal.

„Odehnal jsem je. Jsou někde tam vzadu.“

„A Slatermeyer?“

„Ten mizera se zatím neukázal.“

Hearst se zachmuřeně zahleděl na syna. Potom pokýval hlavou a kousl se do rtu. „Takhle to vypadá, když se během jediného okamžiku dostaneš na konec,“ pronesl po chvíli pohřebně.

„Konec?“ uchechtl se Rick. „Tomu přece nevěříš.“

Lindon Hearst se na sebe podíval. „Zatraceně, jsem mokrý jak myš.“

„Nápodobně.“

„To mě mrzí, chlapče, že jsem tě dostal do této situace.“

„Bylo to moje rozhodnutí jet do Sonory.“

V tom se v kaňonu vynořili jezdci!

Blíž však nejeli. V zátočině zastavili a dívali se na vodu.

„Tááhle je!“ vykřikl Rick. „Slatermeyer! Přijel se podívat, jestli jsme přestáli jeho útok.“

Hearst vyhlížel kolem balvanu, za kterým se ukryli. „Nevidí nás.“

„Bude si myslet, že jsme se utopili,“ mínil Rick.

Hearst na něj nevěřícně pohlédl. „To si Slatermeyer myslet nebude. Musíme dát Mattovi šanci, aby mu unikl.“

Rick beze slova vstal, udělal dva kroky a mávl na jezdce. Hearst se otočil, došel k sedlům a popadl svou pušku. Vypálil tři rány nad hlavami jezdců.

Poté se jezdci stáhli.

„Voda může stoupnout jen pět stop. Potom se rozlije do kaňonu ke Slatermeyerovi. Suchou nohou se sem taky nedostane.“

„Třeba by nahromaděná voda mohla prolomit zával,“ uvažoval Hearst. „Snad bychom osvobodili i vůz.“

Rick se ušklíbl. „Ani nevíš, jak by mi to přišlo vhod.“

Lindon Hearst se zazubil. Ale úsměv mu rychle zmrzl. „Ještě nejsem mrtvý,“ řekl. Potom vylezl na hromadu balvanů, která čněla ještě třicet stop nad ně.

Rick se za ním díval.

Jeho otec byl muž, který věřil a rozuměl pouze tomu, co sám viděl. A Rick si přál, aby ještě na druhé straně zahlédl Ann a Matta – jak mu utíkali. Jeho syn a jeho žena.

Hearst se za chvíli vrátil.

Se supěním se posadil a Rick si sedl vedle něj.

Lindon Hearst se díval do vody, která před nimi klokotala.

Rick mu dal čas, aby si udělal v hlavě pořádek a jen sledoval druhou stranu kaňonu.

Nějaký čas tam jen seděli, obklopeni hučením padající vody. Občas na ně zavanula vodní tříšť přihnáná větrem.

„Pěšky daleko nedojdou,“ prolomil Hearst mlčení. „To by Anna nevydržela. Do Sonory by šli celé dny.“

„Zapomeň na ně. Na oba! Myslím, že se stočili na jih, aby narazili na poštovní cestu.“

„Já je přivedu nazpět a Matt mi zaplatí. Co jsem pro něj všechno neudělal!“

„Nech to být!“

Hearst vstal a zahleděl se kaňonem. Voda už vystoupala tak vysoko, že dosahovala do zátočiny. A stále přitékala další.

„Ten potok přece teče do Sonory,“ řekl. „Rančeři a farmáři se budou divit, kde je voda. Ale než se sem přijedou podívat, uplyne spousta času.“

Rick to bral jako výzvu. Uchopil pušku a vstal. „Mohli bychom vyšplhat po tamté stěně a dostat se nad zátočinu po té římse. Pokud bychom spadli, spadneme jen do vody.“

„Umím plavat,“ řekl Hearst. „A ty přece taky. Nezapomněl jsi, jak jsem tě to učil?“

„Samozřejmě že ne!“

„Tak dobře! Počkáme, až se setmí. Nějak se tam nahoru dostaneme. Možná dokonce vede nějaká cesta až nahoru na plošinu. Budeme ve velké výhodě, pokud se najednou ocitneme Slatermeyerovi za krkem.“

Rick pozoroval kaňon. „Bude to nebezpečný podnik. Pokud si nás všimnou, budou nás mít jak na talíři. Slatermeyer uspořádá střeleckou soutěž.“

„Nám pomůže tma,“ řekl Hearst a položil Rickovi ruku na rameno. „Zamlouvá se ti to?“

Rick přikývl a zamyšleně vytáhl z kapsy kouření. Když zjistil, že je tabák nasáklý vodou, chtěl ho zahodit. Hearst ho zadržel.

„Počkej! Polož ten tabák na kámen. Ranní slunce má sílu. Až se

vrátíme, rád si taky zapálím.“

Rick rozložil kouření na kámen. Potom čekali, až přijde tma. Ještě předtím se však ukázali jezdci. Drželi se těsně u skalní stěny.

Rick a jeho otec je vzali pod palbu, aby si je udrželi od těla. Jezdci se stáhli.

Před soumrakem přišli ještě jednou.

Hearstové zase stříleli a zahnali je.

Když přišla tma, opustili své stanoviště a dali se na výstup.

+ + + + +

Earl si odplivl do vody. „Všechna ta voda teče tudy. Myslím, že Hearstové neměli ani čas vzdát se.“

„Pokud na nás střílejí, asi je to ani nenapadne,“ mínil Pitt.

„Držte oči otevřené!“ zavolal na ně od ohně Slatermeyer. „Možná sem připlavou.“

„Co když se rozhodnou pokračovat v cestě pěšky? My tu budeme sedět a zbytečně čekat.“

„Ty neznáš starého pána,“ zachechtal se Slatermeyer. „Dokud tam bude jeho vůz, nehne se z místa. Ten starý beran ne.“

„Musí pochopit, že je bezmocný,“ řekl Earl. „Voda stoupá a stoupá. Touto stranou se z kaňonu nedostane. Nemá přece křídla. Ale obávám se, že se tady utopíme i my.“

„Bude trvat týdny, než se naplní celý kaňon,“ odbyl ho Slatermeyer.

„To jo, ale budeme potřeboval plachetnici, abychom dostihli Ann,“ poznamenal Pitt kousavě.

Slatermeyer se na něj zahleděl. „Ty pojedeš na plachetnici tak akorát do pekla.“

Pitt udělal čelem vzad a odešel ke koním. Tam už se několik mužů uložilo ke spánku. Také on se tam zabalil do deky.

Earl přišel k ohni a dřep si na paty. „Rozhodně musíme počítat s tím, že ta banda potáhne dál pěšky,“ zabručel, aniž by se podíval na Slatermeyera.

Slatermeyer potřásl hlavou.

„Hearst nikdy neopustí pozici. To starý nikdy neudělal a jeho synové se to taky nenaučili. Smlouva s důlní společností je pro něj v pekle. Ale to neznamená, že se cítí poražen. Dokud dřepí na těch balvanech, nejsou zlomení. Proto tam taky zůstanou. Vím, že se třesou na to, až je napadneme. Ale my je jen necháme smažit na slunci, když už jsme je tak hezky namočili.“

Zachechtal se a muži se přidali.

„Až dostanou hlad, ještě k nám možná připlavou,“ řekl někdo.

„No ale někdo z nich se mohl vypravit do Sonory,“ připomněl Earl.

„Pro pomoc?“

„Hearst nikdy neškemrá o pomoc,“ prohlásil Slatermeyer a vyslovil to, co si mysleli mnozí jeho muži. „Ale co. Abychom vyloučili i tuto možnost, objedná ráno Mac se dvěma chlapy kaňon. Kdyby chtěl někdo odejít pěšky, bez problémů ho dostihnou.“

„Voda!“ houkl někdo. „Podívejte se na to, voda ustupuje!“

Muži se rozběhli pryč, spáči se probudili a dívali se za nimi.

Slatermeyer běžel mokrou travou jako první. Několikrát uklouzl, ale pokaždé zachytil rovnováhu. Zastavil se na kraji vody a založil pěsti v bok.

Muži se shromáždili kolem něj.

Na hladinu dopadalo světlo měsíce. Bylo však vidět, že voda ustupuje. Nad hladinu vystoupily balvany a trsy trávy, které byly prve zatopené.

„Asi se protřhl ten zával,“ mínil Earl.

Slatermeyer ho nevnímal. Vztekle sledoval hranici, kam zasahovala voda. Původně stál těsně u ní, nyní se už stáhla o deset yardů.

„Myslím, že voda musela provalit kamení po odstřelu,“ ozval se znovu Earl opatrně.

Slatermeyer zaklel a hleděl směrem k zátočině.

„To jim dá naději, Earle,“ řekl po chvíli. „Naději vytrvat. Ale my si je podáme. Tak ať ta pitomá voda odteče! Pomohla nám, jak jsme chtěli. Hearstové se zastavili. Všechno ostatní už musíme zařídit sami. Přesněji řečeno naše pušky! Zítra za úsvitu zaútočíme!“

+ + + + +

Když svítalo, Slatermeyerovi lidé osedlali koně. Bylo šest hodin.

Lindon Hearst a Rick pozorovali ze skrytu za skaliskem hemžení nepřátel.

„Naše zvířata jistě nechají tady,“ odhadoval Hearst. „Budou nás hledat u závalu, a když nás tam nenajdou, pojedou do Sonory, protože si budou myslet, že jsme šli dál pěšky. To je naše naděje, Ricku.“

Rick se na něj usmál. „Pořád máme šanci splnit podmínky pro udělení smlouvy.“

Hearst přikývl. „Zapráhneme, vrátíme se kus stejnou cestou a pojedeme do Sonory oklikou.“

Rick viděl tři jezdce, kteří vyrazili z kaňonu směrem na západ.

„Ne!“ prohlásil a vstal. „Vyřešíme to teď a tady!“

Lindon Hearst si ho zkoumavě změřil.

„Nepřítele jako je Slatermeyer má člověk pořád jak osinu v zadku,“ řekl Rick. „Až se vrátím do Sucholight, byl bych moc rád, kdybych si mohl pít whisky v klidu a nemusel se stále dívat na dveře nebo do zrcadla.“

„Jejich osm,“ podotkl otec.

„Hlídej mi záda, táto!“ řekl a vyšel z úkrytu.

Muži již seděli na koních. Slatermeyerovi se povolil třmen. Upravoval ho na potřebnou délku. Potom chtěl nasednout.

V tu chvíli na něj Rick zavolal.

„Slatermeyere!“ rozlehlo se kaňonem.

Muži se otočili. Slatermeyer vytáhl nohu ze třmene a vzhlédl.

„Co to má být, ty zatracený pijáku?“ vykřikl posměšně. „To jsem teda zvědav.“

Rick se usmál a poplácal na své mokré věci. „S tím pijákem máte pravdu. Mám ještě nasáklé oblečení. Akorát že ne od whisky! To vám neodpustím.“

Slatermeyer přimhouřil oči a vykročil mu vstříc. Jeho pravice se vznášela nad koltem.

Muži za ním chtěli sestoupit z koní. Rick pozvedl pušku. „Zůstaňte sedět nebo budu střílet!“

Muži ztuhli. Slatermeyer se zastavil dvacet kroků od Ricka a ohlédl se po svých lidech. Potom pokračoval v chůzi.

„Nikdy bych nevěřil, že máš tolik kuráže,“ pravil potměšile.

„Zůstaňte kde jste a nehýbejte se! Poručte Earlovi, ať jede s ostatními pryč!“

Slatermeyer se otočil a mávl paží. „Earle, ztraťte se! Já to vyřídím sám.“

„Stát!“ zahřměl Rickův hlas. „Nejezděte ani do Sonory, ani do Sucholight. Zmizněte někam úplně jinam!“

„Přesně tak, už se před námi nikdy neukazujte!“ zvolal Lindon Hearst a poodešel za Rickovými zády od skály, aby byl vidět.

Slatermeyer a jeho muži hleděli na veterána. Potom se začali rozhlížet a hledali Matta.

„Jste obklíčení!“ zvolal Lindon Hearst. „Takže vypadněte raději bez boje. Ale okamžitě. Nám už dochází trpělivost.“

Vtom Slatermeyer sáhl po revolveru!

Seběhlo se to bleskurychle. Jeho pravice se mihla ke zbrani a pozvedla se. Byl to tak mrštný pohyb, že se téměř nedal sledovat očima.

Okamžitě třeskl jeho výstřel. Vypálil na Lindona, protože jasně poznal, že musí nejprve vyřadit ostříleného veterána, pokud chce vyhrát tento boj.

Do jeho výstřelu zahřměl druhý! Byl to Rickův výstřel. Vypálil od boku a kulka si našla cíl. Náraz olova srazil Slatermeyera vzad. Upustil kolt a hledal oporu. Máchl však jen do prázdna a ztěžka dopadl na zem.

Revolver ležel těsně u jeho obličeje a znovu po něm sáhl.

„Zahod'te zbraň!“ zařval Rick.

Slatermeyer na něj však namířil. Rickova puška dvakrát vyštěkla. Kulky převalily Slatermeyera na bok a pak na záda. Zůstal nehybně ležet s rozhozenými údý, strnulý pohled upřený do nebe.

Rick rychle ukročil a střílel pohledem po otci. Slatermeyer ho nezasáhl. Přicházel s puškou namířenou od boku. Bok po boku pak

vykročili k jezdcům.

Earl zvedl ruku. „Věc je vyřízená, Ricku.“

„Tak už táhněte!“ zavolal Rick. „Vezměte Slatermeyerovo tělo a jed'te.“

Earl a dva muži sesedli, zvedli tělo a nesli ho ke koni. Potom vyrazili cvalem pryč.

Hearstovi se za nimi dívali, dokud se neztratili za nejbližší terénní vlnou.

Lindon Hearst pohlédl na syna. Chtěl něco říct, ale nevzmohl se na slovo.

Rick pokýval hlavou. „Jedeme dál!“

Šli ke koním, osedlali je a vrátili se k vozu.

O tři dny později dorazili do Sonory.

+ + + + +

„Tu zakázku dostanu,“ řekl Hearst sebejistě, když vjeli do města. „Ale chybí mi teď peníze, abych mohl nakoupit vozy a zvířata a najmout lidi.“

Rick sáhl do kapsy a vytáhl pomačkanou stodolarovku. „Podívej se na tohle.“

„Za to si ale nic nekoupím, chlapče,“ usmál se Hearst.

Rick ukázal bičem na jednu budovu. Herna, jak stálo na vývěsním štítu.

„Umíš číst?“

„Nejsem přece slepý!“

„Vyřid' si zatím svoje obchody. Já se o něco pokusím.“

„Přijdeš i o tu stovku,“ poznamenal Hearst.

Rick otci vtiskl bič do ruky. „Kde se setkáme?“

„U Joea Millera. Ale...“

Rick seskočil z vozu a běžel do herny. Hearst se za synem znepokojeně díval.

Pokračoval s vozem k mlýnu na rudu. Tam ho nechal stát a vydal se do kancelářské budovy. Nakonec ji opustil s tím, pro co sem přijel, se smlouvou na novou dopravní linku.

Potom šel hledat Matta a Ann, ale jedině, co zjistil, bylo svědectví, že dorazili do města a odjeli prvním dostavníkem na východ.

Od starého obchodního partnera se mu podařilo sehnat koně a vozy pro novou linku. Na dluh! Ten člověk se jmenoval Joe Miller. Slíbil mu pomoc i při najímání lidí.

Přišel Rick. Hearst muže představil.

„Co se stalo s tou stovkou?“ zajímal se Hearst.

Rick se zazubil. „Můj otec už u vás stačil nadělat dluhy, pane Millere?“

„O dluzích není třeba mluvit,“ řekl Miller. „Váš otec mi právě vyprávěl, jaký jste chlapík, Ricku. Jsem si jistý, že s vaší pomocí budou do roka firemní finance zase v pořádku.“

„Jak vysoký je ten kredit?“ zeptal se Rick.

„Šest a půl tisíce,“ odpověděl otec.

Rick vytáhl z kapsy lístek. Byl to dlužní úpis. Podal ho Millerovi.

Miller ho přejel očima. „Osm tisíc!“ Pohlédl pochybovačně na Ricka.

„Není ten podpis pravý?“ usmál se Rick.

Miller zavrtěl hlavou. „To není možné! Forster! Jak jste dokázal obelstít toho piráta? Na to mi musíte dát recept.“

„Někdy jindy,“ slíbil Rick. „Koupíte ode mě ten úpis?“

„S radostí,“ zahlaholil Miller. „Dejte to sem. – Jsem rád, že jsem mohl pomoci Hearstovými.“

O týden později Hearstovi vyjeli z města v čele kolony deseti vozů a vraceli se do Sucholight. Lindon Hearst se později přece jen oženil – s místní učitelkou, která se k němu věkem a charakterem mnohem lépe hodila.

Rick převzal podnik a řídil ho svým pružným a lehkým stylem. Nová trasa vynášela slušný zisk. Rick zůstal v saloonu Bitters stálým hostem, i když se tam neukazoval tak často jako dřív.

Matt Hearst a Ann Setterova zůstali nezvěstní. Alespoň pro obyvatele Sucholight.

KONEC

Bill Murphy: Piráti prémie

Z německého originálu
Piraten der Prärie,
Western-Hit, Nr. 739, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2009
© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach

Svazek 009

Šibenice pro Laru

Jack Morton

Když Mike Donnegan za úsvitu dorazil do Flatbush, vypadalo město jak po vymření. Projel úzkou uličkou, zabočil za roh a z dálky k němu dolehl hluk mnoha hlasů.

Když dorazil na náměstí, prudce zastavil! Spatřil zástup lidí shromážděný kolem stromu a pod stromem na koni nejkrásnější ženu, jakou kdy viděl. S oprátkou na krku!

Předstoupil nějaký muž a dunivým hlasem zvolal: „Občané Flatbush! Konečně jsme se dočkali. Šibeniční dáma bude viset za své zločiny!“

V tu chvíli se po tváři té ženy mihl triumfální úsměv.

Zahřměl výstřel.

Ten muž – zřejmě popravčí – padl tváří do písku. V příští chvíli ve Flatbush zavládlo peklo...